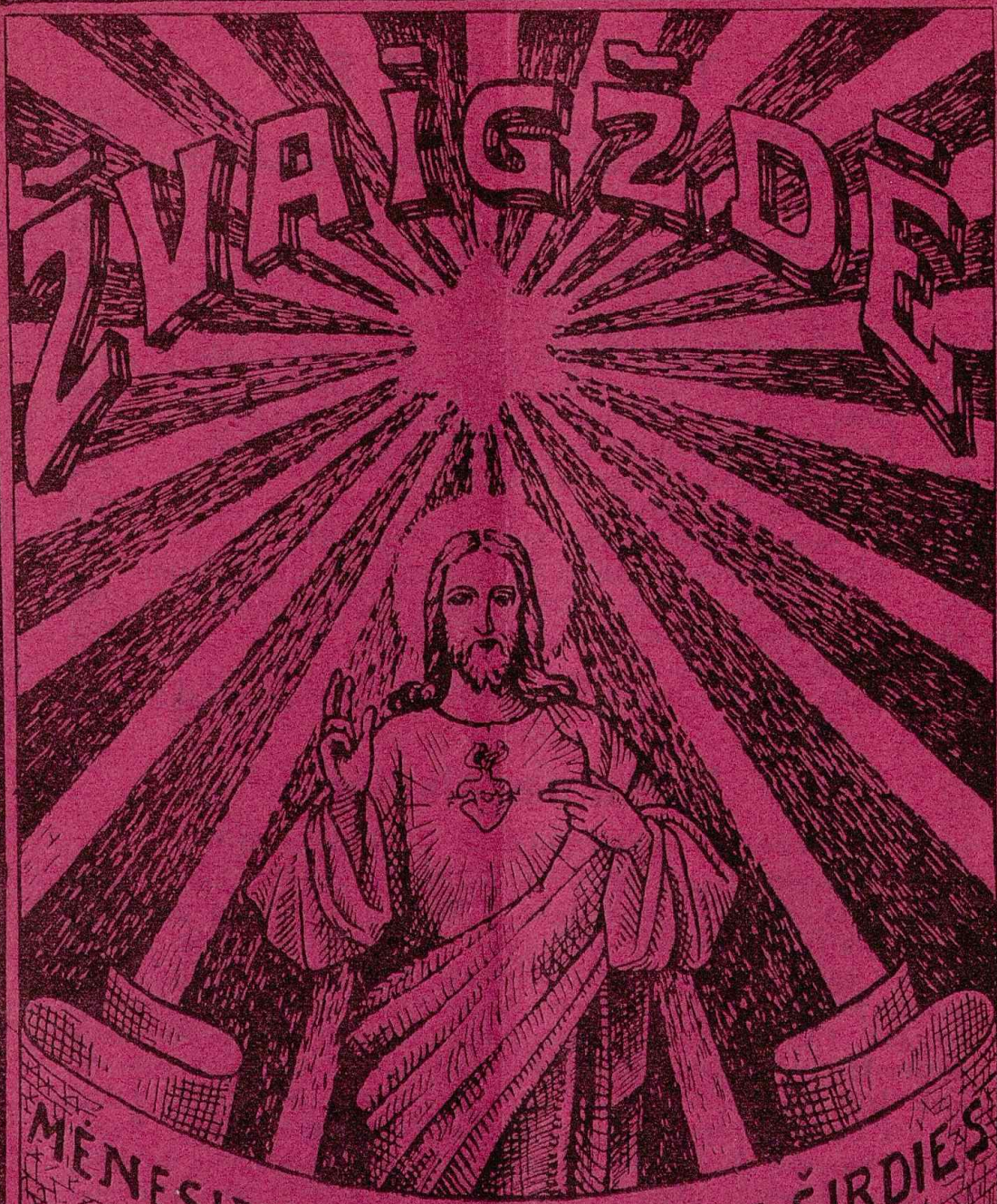

MĖNESINIS Š. Š. JĖZAUS ŠIRDIES
LAIKRAŠTIS

Nr. 9.

1926 METU

RUGSĖJO MĖN.

T U R I N Y S.

1.	Spalių mėnesio intencija.	257
2.	<i>Kun. Bružikas S. J.</i> Šv. Margarita Alakok—Mėn. Globėja	262
3.	<i>L. B.</i> Dieve geras. Eilės.	263
4.	<i>Crawley—Boevey—G.</i> Evangelijos Jėzus.	264
5.	<i>L. B.</i> O kaip trokštu... Eilės.	268
6.	<i>Byras.</i> Tobulinimos reikalas.	269
7.	<i>J. Jakutis</i> Padangių žvaigždės.	270
8.	<i>Kun. B. Andruška.</i> Jaunikaičio sielos gyvenimas.	271
9.	<i>A. Sabas.</i> Atsivertusiųjų stambeldžių auka.	275
10.	<i>Sesuo Genovaitė.</i> Švenčiausios Širdies paveikslui.	276
11.	Dviejų katalikų misijonorių karžygiškumas.	277
12.	Kam tie turtai kunigams?! Laiškas.	278
13.	Klausimai ir atsakymai.	279
14.	<i>J. Pa-tys.</i> Kristus eina miesto gatvėmis!...	281
15.	<i>Aukštas Kalnas.</i> Ką kalba protestantai apie Eucharistinį Kongresą Čikagoje...	283
16.	<i>L. B.</i> Mano Dvasios Vadovui. Eilės.	284
17.	Iš Katalikų pasaulio.	285
18.	Spalių mėn. intencijos, ir Redakcijos atsakymai tarp skelbimų.	

Mūsų paveikslai.

Robertas Bellarminas S. J. (1542—1621)

Tai buvo drąsus Katalikų Bažnyčios gynėjas, kuris buvo 1923 metais gegužės mėnesį 13 d. Romoje paskelbtas palaimintuoju. Jis įstojo į Jėzaus Draugiją 1560 metais Romoje. Baigęs mokslą su nepaprastais pasidymėjimais jis buvo vyresniųjų siųstas sakyti pamokslus prieš tuose laikuose Europoje įsigalėjusias erezijas. Palaimintasis Robertas, savo apaštališkame pasišventime nesitenkino vien savo ugningais pamokslais. Jis gerai suprato, kiek daug gero gali nuveikti gerų kat. knygų platinimas. Todėl jis yra parašęs ir daug knygų, kuriose jis karštai įrodinėjo Švenčiausios Katalikų Bažnyčios tiesas. Taip su nenuilstančiu uolumu, jis savo raštais ir gyvu žodžiu sėkmingai kovojo su Bažnyčios priešais. Šimtams ir tūkstančiams sielų jis buvo rūpestingu dvasios vadu. Tarp daugelis kitų ir šv. Aloyzas džiaugėsi jo išmintingais patarimais. Šv. Tėvas, matydamas jo nuopelnus, pasiūlė jam užimti Kardinolo vietą, bet palaimintasis, dėliai savo didelio nusižeminimo griežtai nuo to atsisakė. Ir tik šv. Tėvui verسته verčiant pagaliau, jis nenoromis sutiko užimti taip aukštą vietą.

Palaimintasis Bellarminas mirė Romos noviciate, lyg paprastas Jėzaus Draugijos vienuolis, turėdamas 79 metų amžiaus. Jis ne tik pasižymėjo savo mokslškumu, bet ir savo šventumu. Per tris šimtus metų jo kaulai stebuklingai išliko sveiki iki šiai dienai. Dabar jie ilsisi Tėvų Jėzuitų bažnyčioje Romoje šalia tos vietos, kame yra jo auklėtinio šv. Aloyzo karstas.

Pal. Kardinolas Robertas
Bellarminas iš Jėzaus Draugijos.

1926 m.

Nr. 9.

Spalių mėnesio intencija.

Šventojo Tėvo paskirta ir palaiminta.

Šv. Pranciškaus evang. paprastumas.

Pažvelgus į mūsų laikus galima pastebėti, kad tam tikra pagonystės dvasia užviešpatavo viską, žmonių pažiūras, širdis ir papročius. Net tie, kurie sakosi gyveną krikščioniškai, nutolo nuo evangeliškojo paprastumo dvasios. Tačiau, jei pirmaisiais krikščionystės laikais įsigalėjęs krikščioniškasis paprastumas nuveikė ir išstūmė iš tikinčiųjų širdžių pagonystės dvasią, tai ir mūsų laikais krikščionys persiėmę ta Evangelijos dvasia, turi griežtai kovoti prieš įsibriaunančią mūsų laikų pagonystę. Kadangi M. A. nariai tą evangeliškąjį paprastumą ir patys savy turi auklėti ir kitų sielose jį skleisti, mes čia pakalbėsime, kas yra tasai evangeliškasis paprastumas ir kaip jį šv. Pranciškus savo gyvenime vykdė.

Kas yra evangeliskasis paprastumas?

Evangeliskasis paprastumas, galima sakyti, yra tiesus proto ir valios nusistatymas, kada žmogus veikia pamato ir pildo visa tai, kas Dievui patinka. Toks žmogus yra be klastos ir pikto gudravimo: jis neišsisukinėja, nieško vylingų pasiteisinimų, bet tiesia širdimi daro visa, kas Dievui patinka. Visa tokio žmogaus būtybė su visomis galiomis yra linkusi į Dievą, kurs yra viskam tikslas ir centras. Iš dvasios nusižeminimo, širdies grynumo ir valios tiesumo, kurie sudaro vidutinį žmogaus neklastingumą, kyla žmogaus išviršinis neklastingumas, kurs reiškiasi tuo, kad žmogus visu savo gyvenimu nuolat yra palinkęs prie Dievo. Todel ir išviršiniuose pasielgimuose žmogus visur laikosi nuosaikumo, kuklumo, tiesumo kalboje ir apsiėjime su artimu.

Evangeliskame paprastume arba neklastingume yra laipsnių:

a) Pirmame laipsny neklastingasis žmogus taip pasiduoda Evangelijai, kad jis nieko nedaro, kas būtų priešinga griežtai Dievo valiai. Sekdami tokiu neklastingumu krikščionys nėra godūs didžiųjų turtų; jie nuosaikiu rūpestingumu stengiasi pagerinti savo būvį, pasitenkina savo padėtimi ir dėkodami Dievui naudojami gėrybėmis, kurias Dievas jiems suteikė.

b) Tobulesni yra evangeliskame neklastingume tie žmonės, kurie nedaro nieko priešingo tam, kas Dievui patinka. Tokį neklastingumą arba paprastumo laipsnį turėjo šventieji.

c) Tobuliausį neklastingumo laipsnį turėjo tie, kurie nieko *kito nieškojo, kaip tik visus sekti ir pildyti Dievo valią. Taip darė Kristus ir Jo švenč. Motina. Tokiame neklastingume žmogus nori ir daro tik tai, ko Dievas nori.

Kristus mokė neklastingumo.

Kiek Kristus skelbė neklastingumą, visi žino, kurie tik skaitė Evangeliją. Jis davė ne tik kilniausio neklastingumo pavyzdį, bet dar norėjo, kad tą dorybę visi sektų. Prie tos dorybės, kuri yra tarytum Jo karalystės vartai, Jis ragina visus stipriai ir maloniai.

Visų pirma Kristus mokina visus sekti vaikų neklastingumą; tuo būdu Jis nori mus padaryti dangiškojo Tėvo vaikus. „Iš tikrųjų, sakau jums, jei jūs nesigrįšite ir nepasidarysite kaip kūdikiai, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mat. 18, 3). Pasiklausykime, kaip tą kūdikių neklastingumą aiškina šv. Kiliarijus: „Viešpats mokina, kad tik tie teįeis į dangaus karalystę, kurie sugrįš prie vaikų prigimties: t. y. vaikų neklastingumu turi būti nugalimos kūno ir sielos ydos. Mažutėliais pavadino visus tikinčiuosius, kurie klauso tikėjimo mokslo. Nes vaikai sėka tėvą, myli motiną, nemoka velyti artimui pikto, nesirūpina žemės turtais; nesididžiuoja, neturi neapykantos, nemeluoja, tiki žodžiais, ir ką tik girdi laiko tiesa. Todel reikia sugrįžti prie vaikų neklastingumo, nes jį turėdami turėsime Viešpaties nusižeminimo panašumą“ (Comment in Matth. Can. 18).

Todel ir savo Evangeliją skelbdamas Kristus ieškojo klausytojų, kurie būtų neklastingo proto ir valios, kurie nei puikybne nesipūstų, nei veidmainiauti nesiimtų, nei įsipainiotų į nereikalingus rūpesčius; Jis ieškojo tokių klausytojų, kurie tikrai trokšta vienintelio būtino dalyko: Dievo karalystės ir jos teisybės. Už sielas, kurios turi tokio nusistatymo, Kristus siuntė dėkojimus dangiškajam Tėvui: „Aš garbinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažutėliams“ (Mat. 11, 25). Kad ir nepasmerkė Kristus išmintingųjų ir gudriųjų gera prasme, bet pasmerkė piklą šio pasaulio gudrumą ir išmintį, kuri pilna klastos; o tikrojo gudrumo Jis liepė laikytis: „Būkite gudrūs kaip žaltčiai, ir neklastingai kaip karveliai“ (Mat. 10, 16).

Kaip gražiai Kristus mokina to neklastingumo savo pamokslė ant kalno:

Neklastingumas kalboje: „jūsų šneka tebūna: taip, taip; ne, ne“ (Mat. 5, 37).

Dvasinis neturtas: „nekraukite sau turtų žemėje... bet kraukite sau turtus danguje“ (Mat. 6, 19, 20).

Tiesi intencija: „jei tavo akis nepagedus, visas tavo kūnas bus šviesus“ (Mat. 6, 22–23).

Nusistatymas sekti Dievą: „nėvienas negali tarnauti dviem valdovam... vieno nekės ir mylės kitą“ (Mat 6, 24).

Įsakymas pasitikėti Dievu: „nebūkite bailiai susirūpinę ir nesakykite: ką valgysime, ar ką gersime, ar kuo apsidengsime?... Juk jūsų Tėvas žino, kad visa to jums reikia (Mat. 6, 25–34).

Prie tokio neklastingumo ir mums reikia grįžti ir imtis kovoti prieš mūsų laikų pagonišką dvasią, kuri yra pilna neteisumo.

Juk tokiam neklastingumui visai priešingas yra linkimas, kuriuo mes stengiamės kitus apgauti kai dėl mūsų sugebėjimo ir savumų, norėdami pasirodyti didesniais. O kiek to veidmainiavimo, vylių ir nudavimo pastebime kiekvienoj gatvėj, suėjime, net šeimynų prieglobsty!

Ir ne apie tuos kalbame, kurie paskendę pasaulio dvasioj užmiršta Dievą, --- ne apie tuos, „kurių dievu yra pilvas“; bet ar ne didelė yra minia tų krikščionių, kurie, kas tik atsitinka, dejuoja ir skundžiasi, tarytum jie nebeturėtų amžinojo gyvenimo vilties ir nebebūtų Dievo!

Mums visiems daugiau ar mažiau trūksta to krikščioniškojo neklastingumo; prie jo mes turime grįžti, sekdami šv. Pranciškaus pavyzdžiu.

Šv. Pranciškaus pavyzdys.

Šventasis kalbėdavo: „Dievas pakvietė mane paprastumo ir nusižeminimo keliu“. Iš tikrųjų, ne tik savo pašaukime arba atvirtine, bet ir per visą savo gyvenimą šv. Pranciškus pasirodė tikrai neklastingas Kristaus mokytinis.

Šv. Pranciškus buvo be klastos savo atsivertime.

Šventasis Tėvas Inocentas III buvo išprašęs, kad vadas Gauthier de Brienne žygiuotų prieš skriaudiką Fridrichą; toj kariuomenėj manė dalyvauti ir būsimas šventasis. Beesant jam Spolete, Viešpats paklausė jo regėjime: „Kas gali tau daugiau gero daryti, tarnas ar viešpats?“ — „Viešpats“, atsakė Pranciškus. „Tad delko ieškai tarno, o ne Viešpaties?“ Tada Pranciškus sušuko: „Viešpatie ko nori, kad daryčiau?“ — „Grižk į savo gimtąją žemę“, kalbėjo Viešpats, „nes per mane bus tavo regėjimo dvasinis įvykdymas“. Ir tuoj Pranciškus sugrįžta ir iš Sauliaus tampa Paulium.

Tada jis ėmėsi taip save nugalėti, kad, nors seniau negalėdavo nė matyti raupsuotųjų, dabar sutikęs vieną raupsuotąjį ėmė jį bučiuoti. „Kada būvau nuodėmėse, kalbėjo jis, per daug kartu man atrodė žiūrėti į raupsuotąjį, o Viešpats atvedė mane į jų tarpą ir padarė galestingumą su jais“. Nuo to laiko vis didesnį darė pažangą savęs paniekinime, kol padedant Atpirkėjo galestingumui pasiekė pilną savęs nugalėjimą.

Išpėtas regėjime, kad taisytų griūvančius Viešpaties namus, tuoj imasi taisyti bažnytelę, pašvęstą šv. Damijonui, ir atidavė visus pinigus, kiek tik turėjo. Netrukus ir brangias gelumbes ir arklių pardavė, o gautuosius pinigus atiduoda kunigui, kurs jų nė priimti nenorėjo. Nes Pranciškus dar nežinojo, kad jis yra Dievo pašauktas ne medžiagines bažnyčias taisyti, bet Dievo Bažnyčią atnaujinti.

Išgirdęs Evangelijoje neturto pagyrimą, ne tik atmetė visus turtus, bet ir rūbus, kuriais buvo apsitaišęs, nusivilko ir apsidengęs viena ašutine, pasisakė tėvo akivaizdoj drąsiau galėsiąs sakyti: „Tėve mūsų, kuris esi danguje“.

Tada laikydamasis dvasios tiesumo, ieško draugų, kurie lygiai vargingai panorėtų drauge su juo sekti beturtį Kristų.

Šv. Pranciškus buvo be klastos per visą savo gyvenimą.

Vienintelis jo rūpestis buvo padaryti save panešesnį Kristui, atsižadėdamas savęs ir savo paties valios, ir laikydamas paprastumą, kilnumą ir linksnumą santykiuose su draugais ir su neturtėliais.

Lyg naujas Adomas atnaujintame pasauly taip elgiasi su gyvuliais ir negyva gamta, tarytum viskas būtų broliškais ryšiais su juo sujungta. Tas be jokios klastos žmogus, kurs ir saulutę vadina savo sesute, visuose daiktuose ieško ir regi Dievą, savo Sutvėrėją.

Tokiai neklastingai Pranciškaus dvasiai Dievas suteikia didžias savo gerumo dovanas: maldos dovaną (kaip Celanus sako, — jis pasidarė ne tik besimeldžiančiuoju, bet tiesiog malda), ašarų dovaną, širdžių pažinimą, ekstazes, šventas žaizdas.

O vis dėlto, savo nusizėminime ir paprastume, Pranciškus laiko save didžiausiu nusidėjėliu.

Pagaliau jis pasižymi didžiausiu paklusnumu valdančiajai Bažnyčiai.

Savo testamentą pradžioj parašė: „Viešpats davė man ir duoda tokią tikėjimą kunigams, kurie gyvena laikydamiesi Romos Bažnyčios, kad jei jie mane persekioj, norėčiau kreiptis į juos. Ir jei turėčiau tokią išmintį, kaip Saliamonas, ir rasčiau kurio nors pasaulio parapilį neturtėlius kunigus, nenorėčiau skelbti Dievo žodžio prieš jų valią. Šitų ir visų kitų kunigų aš noriu bijotis, juos mylėti ir gerbti, kaip mano valdovus; ir nenoriu žiūrėti į jų nuodėmes, nes aš juose matau Dievo Sūnų ir jie yra mano valdovai“.

Mažesniųjų brolių reguloj (1210 m.) šv. Pranciškus prižada paklusnumą ir pagarbą šventajam Tėvui Honorijui, jo įpėdiniams ir Romos Bažnyčiai; todėl jis ir liepia, kad tuos, kurie nori mažesniųjų brolių gyvenimu gyventi, vyresnieji stropiai kvostų apie katalikišką tikėjimą; — klusnumo vardu įsako vyresniesiems, kad prašytų šventojo Tėvo paskirti jiems vieną kardinolų, kurs būtų jų globėjas ir per kurį jie pasiduotų šventajai Romos Bažnyčiai.

Nenuostabu, kad tas taip nusižeminęs ir be klastos žmogus mirties valandoj tiesė rankas prie Viešpaties ir su didel u dvasios džiaugsmu kalbėjo: „Teateina mano sesutė mirtis!“

Išvada.

Tam neklastingam ir tiesiam nusistatymui, kurio laikėsi šv. Pranciškus, mūsų laikų pasaulis yra visai svetimas: ne tik nebepripažįsta Dievui visų Jo teisių, bet dar Jį, aukščiausiąjį įstatymų Leidėją, nori išvartyti iš visuomenės gyvenimo. Panašiai ir atskiri žmonės nebeturi Dievo vaikų neklastingumo, nors dar ir pripažįsta Dievą esant mūsų Viešpačiu. Viešpataujant tam iškrypimui, kurį gimdo mūsų laikų pagoniškoji dvasia, M. A. nariai turi stengtis sekti šv. Pranciškaus pavyzdžiu ir skleisti visur jo teisių nusistatymą, kurio reikalauja Kristaus Evangelija. Šv. Pranciškus savo teisiu nusistatymu atnaujino pasaulį. Šiandien ta pati Evangelijos dvasia, kuria buvo persiėmęs šv. Pranciškus, turi sustabdyti nelemtą mūsų nusistatymo pagoniją ir palenkti mūsų širdis tiesiai prie Dievo.

Mintys mąstymui.

1. Mokinkitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies. Mat. 11. 29.

2. Štai aš jus siunčiu, kaip avis tarp vilkų. Būkite tat gudrūs kaip žalciai, ir neklastingi kaip balandžiai. Mat. 10. 16.

3. Todėl metę šalin visą piktumą, visą vylių ir veidmainystės, pavydus ir visus apkalbinėjimus, troškite kaip ką tik gimusieji kūdikiai dvasinio, neapgaulingo pieno, kad juo augtumėte išganymai. I Petr. 2. 1—2.

Mėnesio Globėja šv. Margarita Alakok, spalių mėn. 17 dieną.

Tą dieną M. A. nariai, priimdami šv. Komuniją, gauna visuotinius atlaidus.

Jėzaus Širdies stebūkladarė Margarita Alakok išvydo pasaulį 1647 m. liepos 22 d., o dangų 1690 m. spalį 17 dieną. Dar būdama kūdikiu ji rodė nepaprastos meilės prie dvasinių dalykų. Kartais ją rasdavo kur tai nuošaliai užsislėpusią ir paskendusią maldoje. Vargšei reikėdavo dažnai parausti, kai jos draugės, nieko apie tai nesuprasdamos, tyčiodavosi ir šaipydavosi iš jos, matydamos ją besimeldžiant. Jos širdį pagaudavo tokios meilės vilnis, kad ji vos galėdavo kvėpuoti. Nerūpėdavo jai nei šokiai, nei žaidimai, juose ji netrokšdavo paguodos, nes vienintelis jos džiaugsmas, tai buvo malda ir mintys apie V. Jėzų. Vos tik pradėjo protauti ji ėmė mąstyti, kad ką nors brangaus savo mylimam Jėzui paaukoti. Ir ji surado! Štai, vos keletos metų mergaičiukė, patyla savo širdy, V. Jėzaus įkvėpta, daro skaistybės įžadus. Ji tampa amžina auka savo numylėto Išganytojo. Užtat ir Jėzus jai nepamiršo atsimokėti. Jis pats suskubo jos jauną širdį paguosti savo atsilankymu, nes 9 metus einant (o tąsyk būdavo dar retenybė taip jauniems eiti prie šv. Komunijos) neišpasakytos garbės Svečias pabeldė į jos širdies duris. Ką jautė jos skaisti širdelė, kada jau, priėmus pirmąją Komuniją ji turėjo Jėzų savo širdy! Ji patyla kuždėjo, kad Jėzus jos nepalikytų pasaulį, kad jai suteiktų vietą arti savo širdies. Ir neapsivylė, nes štai ji pajunta savo širdy kaip plienas stiprų norą stoti į vienuolyną. Paklauskime ką ji pati apie tai rašo: „Aš buvau labai pažadinta gražiausiu vienuolių (uršuliečių) pavyzdžiu: ir ką aš pas jas pamačiau? Jos gyvena nepaprastai šventu gyvenimu. Per tai kilo didžiausias noras būti ir man jų tarpe ir pasiekti to šventumo. Šios mintys pripildė visą mano sielą“.

Bet kiek jai vargo teko pakelti kolei ji galutinai buvo priimta į vienuolyną. Tai buvo erškėčiais klotas kelias. Mirus jos tėvui, motina ir giminės norėjo būtinai ją išleisti už vyro. Kartą paaukavus Išganytojui savo skaistybę, ji nenorėjo atgal atsiimti. Užtat nieko negelbėjo nei motinos ašaros nei giminaičių atkalbinėjimai: ji pasiliko prie savo pasiryžimo, kaip uola nepergalima. Jubilėjaus metais 1670 priešus Margaritai išpažinties prie vieno uolaus nuodėmklausio tėvo pranciškono, tasai jai aiškiai pasakė, kad ji turinti tikrą pašaukimą į vienuolyną. Užtat pavasarį 1671 metais lydima savo vyresniojo brolio ji pasiekė švenčiausios Panelės Aplankymo vienuolyno vartus. Neužilgo ji išgirdo savo sielos gilumoje balsą: „Aš noriu, kad tu čionai ir pasiliktumei. Koks buvo jos širdy džiaugsmas tik vienas Dievas težino. Visas pasaulis rodos, dėl jos išnyko, nieks jos širdies daugiau nebeviliojo, nes dabar tik vienam Kristui ji prigulėjo. V. Jėzus ją apdovanojo iš vienos pusės vėl neišsakytomis malonėmis, nes jai reikėjo Kristaus širdies meilės stebuklą paskelbti. Štai ką rašo jos laikais

gyvenęs T. Croiset: „Galima sakyti, kad jeigu mūsų išganytojas pereitame šimtmetį yra suteikęs kokias malones didelėms šventosioms, tai jas visas dabar patalpino šitoj paprastoj vienuolėj. Ji turėjo dažnus su Viešpačiu pasikalbėjimus panašiai šventoms Mechtiladai ir Gertrūdai. Kristus padovanojo jai savo širdį panašiai kaip su šv. Kotrina iš Sjena pasielgė pirma paėmęs jos širdį ir ją savo gryna meile uždegęs ir peršvietęs. Bet jai suteikė taip pat ir didžiausius skausmus, kurie jos iki mirties valandos nepaleido, lygiai kaip ir šv. Teresei“.

Iš visų malonių didžiausia įvyko, kad ją silpną mergelę Jėzus išrinko meilingos savo Širdies apaštalu. Ji skundėsi ne kartą savo sielos Sužieduotiniui, jog ji tam persilpną, bet išganytojas jai apreiškęs užtikrino savo pagalbą ir pabrėžė, jog Jis tyčia ją renkaš tam darbui, kad žmonės nesakytų vėliau būk tai visa žmonių jėgomis padaryta. Ji esanti nieko negalinti, bet Dievas yra visagalis. Taigi Kristus paskelbė per Margaritą Alakok savo švenč. Širdies meilės stebuklus ir tą iki šių dienų taip liepsnojančią į saldžiausią Jėzaus Širdį pamaldumą. Jai vargšei reikėjo perkęsti visokeriopus paniekinimus, pajuokimus. Net jos bendradraugės, išsyk lyg nepasitikėdamos jai duotais Dievo apreiškimais, ne kartą į ją keistai šnairavo, juokais ir tyčiojimais palydėdavo, bet šventoji visa tai aukodavo saldžiausiai Jėzaus Širdžiai, kuri buvo taip pat žmonių paniekinta. Ji ištikimai klausė savo nuodėmklausio Jėzuito tėvo Lacombière (kuris irgi jau neužilgo bus paskelbtas palaimintuoju), nurodymų ir į pasaulio kalbas nekreipė dėmesio. Užtat ir liko Saldžiausios savo išganytojo Širdies auka. 1921 metais, galutinai ištyrus jos gyvenimą ir tuos stebuklus, kurie po jos mirties per josios užtarimą buvo įvykę Sv. Tėvas Benediktas XV paskelbė Margaritą Mariją Alakok šventąja. Jos diena paskirta 17 spalio. Jėzaus Širdies garbintojai ir Maldos Apaštalavimo nariai šią dieną turi laikyti ypatingą malonių dieną.

Pritaikymas.

Sekime jos pavyzdį ypač maloniai priimdami paniekinimus, ir išjuokimus ir su mumis išsipildys panašiai, nes kas bus nužemintas, tas liks išaukštintas.

Kun. J. Bružikas S. J.

Dieve geras.

Dieve geras juk galėjai
Man gyvybės nepaskirti,
Ar užgimusiame mažiui
Tuoj atsiųsti žiaurią mirtį.
Man galėjai skirti būti
Ne žmogum, bet kuo kitu,—
Nors gyvenčiau, bet suprasti
Negalėč Tavų darbų.

Man galėjai leist užgimti
Iš šeimos nekreikščionių,—
Ir gyvenčiau nepažinęs
Tavo meilės nė malonių.
Bet, o Jėzau, Tu norėjai
Mano meilės ir už tai
Žmogumi man skyrei būti,
Kad mylėč Tave karštai.

L. B.

M. Crawley-Boevey.

Evangelijos Jėzus.

Ar pažįstate Jėzų, koks Jis yra? Kaip Jis pasireiškia savo Evangelijoje?

Didelė šių dienų nelaimė yra ta, kad Jėzus mažai pažįstamas net pačių krikščionių tarpe.

Netikėliai neigia Jo dievybę ir Jį vadina kaž kokiuo „viršžmogiu“. Krikščionys gi nepakankamai tiki į dievišką Jėzaus žmogystę. Jie vaizduojasi Dievą tolimu, skirtingu nuo jų pačių, daug viršesniu už juos ir visai nepamano, kad Jis yra jų brolis. Pamištamą Jo įsikūnijimas, tas Jo širdies troškimas—būti mums panašiu.

Kartais maldingųjų sielos prastai jį pažįsta. Įsivaizduojama Jėzus kaž kaip iškraipytas, Jėzus, kuris nėra Jėzus. Reikia stengtis tikrai pažinti visą Jėzų, Marijos sūnų su mūsiška prigimtimi, tokį, kokiu Jis troško būti — mūsų Atpirkėju.

Jėzus įsivaizduojamas toli nuo mūsų danguje, bet tai neišsiaištinamas Dievo supratimas, nes Dievas yra sykiu ir labai mums artimas. „Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarpe mūsų“ (Jon. I—14) „Tapo kūnu“ — reiškia, tapo mūsų broliu, visiškai panašiu į mus, išėjus, žinoma, nuodėmę (Heb. IV—15)

Jėzus apsiėmė gerumo išvaizdoje (Tit. III—4), nes didenybė mums atima drąsą prisitarti, panašumas gi suartina. Tapo panašus į mus, kad mus patraukus prie savęs... Taigi mes turime teisės prie Jo artintis.

„O felix culpa!“ — gieda Bažnyčia — „laimingas prasikaltimas“, per kurį Jėzus tapo mūsų broliu, per kurį mes Jį pažįstame ir mylime kaip broį.

Jėzus tapo visiškai panašiu į mus. Pasiėmė mūsų kalbą, mūsų ypatybes, mūsų jausmus, mūsų silpnybes, mūsų sunkumus, pagaliau Jis net pasisavino pačią mūsų mirtį. Visa tai padarė, nes norėjo, iš mūsų meilės. Vien tik iš meilės, Jis nužengė į Betliejų, kad pasipuošęs mūsų kūnu, vėliau mirtų.

Mes turime silpnybių, Jėzus gi turėjo savašias. Turėjo visas kūno silpnybes, nes kitos nesutinka su dieviška Jo prigimtimi.

Meskite žvilgsnį į Jį mažutį, gulintį ēdžiose... Didžiausias Ganytojas gimsta tvartelyje. Mažutis, be galybės, apdengtas vargingais vystyklais, nevaikščioja, nekalba. Reikalauja viso to kaip ir žmogus mažas būdamas; jei ko negauna — verkia. Maitinamas Motinos pienu, supamas Marijos rankomis; kiek paūgėjęs pradeda vaikščioti, žengia pirmuosius žingsnius. Lygiai kaip mes. Tikrai Jis yra mūsų brolis.

Būdamas Dievu Jis viską žino; bet kaip žmogus turi visko mokintis. Iš pradžių švepčiodamas ima tarti pirmuosius žodžius, pradeda kalbėti.

Vengdamas blogos valios žmonių bėga į Aigiptą. Vėliau pasiskiria sau už priedermę darbą, pratinasi paprastame dailidės amate, dirba ir yra vadinamas — dailidės sūnus.

„Kokią mūsų sunkenybę galime paminėti, kurios Tu pats nebūtum patyręs. Tu vargingas Nazareto darbininkas, taip pamėgęs savo neturtą... Tu kentei šaltį ir alkį... bet daugiausia kentėjai panieką. Nes pasaulis labai niekina tuos, kurie neturi nei pastogės, nei žemių, nei ištekliaus. Koks gali būti Jo mokslas?— sakys vėliau Jo kaltintojai. Kuo Jis gali išgelbėti Izraelį?..

Ir užaugęs Jėzus užlaiko tas silpnybes. Užmiega audros metu laivelyje ir mokiniai turi jį pažadinti. Ištroškęs ir pavargęs atsisėdo pas Jokūbo šulinį ir prašė Samarijietės vandens atsigerti. Jis troško tos sielos... nuolat trokšta ir mūsiškių. Kiek vargo turėjo pakelti del mūsų! Kiek kartų Jo kojos susižeidė į kelio akmenis!.. O jei žmonės pažintų, kaip Jėzus juos myli, visus, be išimties!... Jei žinotų, kad Jis jų ieško taip, kaip tos Samarijietės!..

Vėliau, Kalvarijoje, dar kartą pareiškė savo troškulį, savo didelį sielų meilės troškulį; bet tada tulžis, mira ir uksusas gesino troškulį... ir Jis užmigo nenutildęs to troškulio ir degdamas juo.

Matote, kad ir Jėzus jautė alkį, troškulį, nuovargį ir po'isio reikala. Tuo atžvilgiu Jis buvo silpnas, kaip ir mes.

Atsiminkite Kananietę. Jėzus gerai žinojo, kad padarys stebuklą, bet reikėjo tos moteriškos pasiūtikėjimo. Ir tik dėl to Jėzus užgniauzdamas akimirksniui savo Širdies gerumą, jai atsako: „Aš atėjau Izraelio sūnums, ne kitiems“ — „Viešpatie, Tu atėjai visiems, Tavo mokslas ir kalba Tave išduoda: Tave išduoda Tavo Širdis“. Turėdami tos Kananietės tikėjimą, viską iš Jėzaus įgysite, nes Jis jums leisis nugalėti.

Niekam Jis neatsakė, kas tik ko nors iš Jo meldavo. Prašomas įeina į Simono, pariziejaus namus, išklauso maldas Jairo ir kitų įpuolusių į nelaimę. Jis rūpinasi visais, tik juo nelabai kas susirūpina. Bevaikščiodamas po Palestiną, Jis yra priverstas dejuoti: „Lapės turi savo olas, lindynės, paukščiai savo lizdus, gi Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti“. Visas sutvėrimas Jam priklausė, bet Jis neturėjo nė jokių žemiškų gėrybių. Nelaimėje visų apleidžiamas. Kur dingo Jo draugai, Jam žengiant į Kalvarijos kalną?

Getsemane leidžiasi suimti ir surišti, lyg koks piktadėjas, neištardamas nė vieno žodelio. Jis yra niekinamas, mušamas veidan, plakamas, erskėčiais apvainikuojamas. Pagaliau Jis, Visagalis, net leidžiasi... nukryžiuoti.

Jis kalba, lygiai kaip ir mes išreiškia savo mintis. Būdamas Dievas viską žino, bet kaipo žmogus klausia: „Kuo manote mane esant?“ „Ką nori, kad tau padaryčiau?“

Vaikščioja mokindamas po Judeją, Galileją, Jeruzalę; kviečia visus žmones prie savęs: „Eikite visi prie manęs!“ Klausykite ir supraskite... tai kalba Jo Širdis... Širdis begaliniai mylinti mus.

Dar giliau žvelkime į Jėzų. Pastebėsime, kad visi Jo jausmai yra broliški, kad Jo Širdis plaka taip, kaip ir mūsų.

Mes mylime, ir Jis myli taip, kaip ir mes. Kaip Jis mylėjo savo Motiną Mariją! Ją, kurią buvo sutvėręs be pirmgimės nu-

dėmės, tikrai pagal savo širdį, iš kurios paėmė savo žmogišką prigimtį, kad galėtų vargti ir kentėti, ko negalėjo padaryti, būdamas vien Dievu!

Mylėjo savo tėvynę, nes joje turėjo nors ir prastą, savo būstinę. Gerumas yra meilės žiedas. Jėzus buvo be galo geras savo mokiniams, savo draugams, itin mažiems vaikučiams, vargšams ir nusidėjėliams, nes juos visus mylėjo.

Kaip ir mes, Jis mylėjo vienus labiau, kitus menkliau. Ypatinga meile mylėjo Petrą ir Joną — Savo širdies Benjaminą.

Mes kai mylime, norime, kad ir kiti mus mylėtų. Taip pat ir Jis klausia Petro: „Ar myli mane daugiau, negu tie?“

O jei mūsų širdies ausys būtų kiek geriau išlavintos, mes šimtą kartų kasdien girdėtume Jėzaus balsą Šv. Sakramente: „Ar mylite jus mane?.. Ar mylite labiau už kitus?“

Vien tylą, — meilės trūkumo ženklas — dažnai atsako į Jo klausimus; Jis skundžiasi, rodo savo degančią, erškėčiais subadytą širdį, sakydamas: „Štai ta širdis, kuri taip numylėjo žmones!“ Jis kantriai laukia mūsų atsivertimo, mūsų į Jį grįžimo... Tik pamanykime, kad Jis yra Jėzus, yra Kristus, yra Dievas.

Tiek mylėjęs, Jis turi teisės reikalauti iš mūsų meilės... Tarkime Jam: „Mokytojau, myliu Tave labiau už kitus... Tu esi mano širdies Karalius“.

Mums reikalingi draugai. Jėzus irgi turėjo savo draugus. Ypatingai buvo prisirišęs prie Betanijos šeimos. Mylėjo Mortą... Mariją... Lozorių. Išsėjęsi po jų stogą, buvo jų laukiamas svečias.

Betanijoje buvo apsuptas draugų, ten Jis buvo kaip namie. Tik angelai gali būt tos draugystės liudininkais. Betanijos šeima mylėjo naudotis Jėzaus buvimu pas juos. Mokėjome ir mes, nes Jėzus ir pas mus yra.

Mums reikalinga kuo nors pasitikėti, pasidalinti mintimis. Jėzus irgi jautė tą reikalą, ir Jis norėjo pasiskųsti, pasiguosti. Su Betanijos draugais pasidalina savo viduriniiais skausmais, atveria jiems savo širdį. Ten Jis pasakoja tai, ko nepasakojo kitur. Kalbėjo apie pariziejų aklybę ir jų pastangas atitolinti nuo Jo žmones. Pareiškia, kad piktoji dvasia įeina į Judo širdį. „Jums tai pasakau. Bet juk ir jūs turite savo vargus. Pasakykit juos man... Jūs esate mano draugai!“

Tiems palaimintiems namams Jis atvertė Magdalėną ir prikelė Lozorių. Tikrai buvo pavydėtina toji draugystė! Ten buvo bijoma vien to, kad Jėzus nepasišalintų!

Bet gal Jėzus dabar jau būtų kitoks? Ne, koks Jis buvo tada, toks tebėra šiandien: „Kristus buvo vakar, yra šiandien ir pasiliks per amžius. (Heb. XIII—8)“.

Jame nieks nesimaino. Jis tarp mūsų gyvena ir tebegyvena savo meilės Sakramente.

Šiandieną Jo apaštalai, Jo artimiausi draugai esame mes. Mes turime atstoti Jam Betaniją. Mes turime padaryti Jį mūsų šeimynų draugu!

Ką galima pasakyti apie Jo gailestingumą? Jis irgi visai žmogiškas. „Žmogaus Sūnus yra atėjęs nusidėjęliams.. Ne sveikiems yra reikalingas gydytojas, bet ligoniams“. (Mat. IX—12).

Jėzaus silpnumo šaltinis yra gailestingumas. Prieš kančias ir vargą Jis neatsilaiko, tuojau stengiasi kiekvieną patenkinti. Visi mūsų blogumai randa atbalsį Jo Širdyje. Visi stebūklai yra vaisius Jo gailestingos Širdies.

Kai minia viską pamiršdama paskui Jį seka į tyrus, norėdama Jį matyti, klausyti Jo žodžių, Jis, begaliniai geras Ganytojas, mąsto apie ją. Jo Širdis susijaudina ir iš Jo dieviškos burnos išplaukia šie žodžiai: „Man gaila tos minios!“ Savo rankose padauginęs duoną pasotina minią. (V Marc. VIII—1)

Kuris tik Jį vadina ką nors pagydyti, suraminti, paguoti, ar net iš numirusių prikelti — Jis eina. Pats Jis lyg, rodos, ieško priežasčių padaryti stebūklui. Verkia vargšė Naimo našlė dėliai sūnaus mirties, eina pro šalį ir negali kęsti to verksmo, ima ir sugrąžina gyvybę jos mirusiam sūnui.

Kokiuo gerumu Jo akys ieško raupsuotųjų, stabo ištiktųjų, akly ir kurčių, kad juos pagydytų vienu meilingu nusišypsojimu, vienu palaiminimu. Jei jie negalėdavo prie Jo prieiti, Jis pats minios sekamas eidavo tais keliais, kurių šalyse jie gulėdavo... Į juos pažvelgdavo, ištiesdavo paguodos ranką ir jie atsikeldavo sveiki kūnu ir dvasia.

Atėjęs į Betaniją, randa mirusį Lozorių ir atsilygina už savo nebuvimą... Jėzus buvo tiek geras, kad net menkas tvarinys išdrįso jam pasakyti: „Ir Tu, mūsų Draugas, čia nebuvai!“

Zodis tapo kūnu, kad galėtų pavadinti broliais savo Kalvarijos budelius ir išmelsti jiems atleidimą: „Tėve, atleisk jiems, nes nežino ką daro!“ Nebauski Tėve, sutvėrimas yra vien tamsa ir dulkės... Štai gailestingoji meilė! Štai mūsų prasikaltimų ir dieviško geraširdingumo istorija.. Ta begalinė malonė — atleidimas iš meilės yra per mažai apmąstomi!

Žiūrėkite į Jį stovintį prieš Judą! Jis tyli. Mirdamas lieja gaudžias ašaras už savo išdavėją, tačiau ne dėl to, kad jis nusidėjo, bet dėl to, kad neprašė atleidimo.

Jo Širdis džiaugiasi dėl Magdalenos atgailos.. Ji myli Jį... Išgąsdinta gailestingumo audros ji atsibunda. Iš purvo bedugnės patraukiama į gailestingumo bedugnę. Jėzus ją prikėlė, ji tapo ištikima Jo draugė. Ji pragarsėjo per savo meilę.

Mes dažnai verkiame. Jėzus taip pat verkė. Liejo kūdikystės ašaras edžiose ir gailestingumo ašaras prie savo draugo lavono. Jis audros nuramintojas, piktųjų dvasių išvartytojas, susigaudina dėliai draugo mirties ir verkia. „Kaip ji mylėjo“—kalba minia (Jon. XI—36).

Taip pat Jėzus verkia žiūrėdamas į Jeruzalę—pranašų miestą. Evangelija mums tikrai nė nepaduoda kiek kartų Jėzus yra verkęs.

„O Jėzaus, mūsų brolio, ašaros! Jūs padarėte šventais mūsų skausmus ir verksmus!“

Kiek gi, pagaliau, ašarų Jį privertė išlieti nuodėmė! Kruvinių ašarų Getsemane ir Kalvarijoje!

Ir jam mirus Jo Širdis vis tebeverkia. Kareivio ietis atitolino paslaptį, kuri būtų dengusi tą žaizdą prieš mūsų akis. Jėzaus Širdies žaizda buvo daug senesnė nes Jis jau gimė sužeistas: ir tai sužeistas meilės!

Prieš apleisdamas savuosius, prieš pat savo kančią Jėzus yra nusiminęs, nes turėjo su jais persiskirti. Jo Širdis to neiškenčia; Jis jų suraminimui, jų paguodai įstato švenč. Eucharistiją. Jis pavartoja visą galybę, kad pasilikus ištikimu savo draugams!

Kas per gerumas Jėzaus su mumis šventoje Komunijoje! Jei tik mes pasiskiriam draugu, jau Jis mūsų neapleidžia. Mes galime įeiti giliau į Jėzaus Širdį už Longino*) ietį, ir ilsėtis toje meilės ramybėje.

Mes esame laimingesni už Tris Karalius ir už tuos piemenėlius, kurie jautėsi laimingi gavę nusilenkti prieš Jėzaus lopšį. Juozapas ir Marija galėjo Juo vien tik džiaugtis ir spausti prie krūtinės, mes galime padaryti Jam būstinę pačioje mūsų širdyje. Bosuet'o žodžiais betariant, mes galime Juo maitintis.

Nepermainykite Jėzaus, žiūrėkite į Jį nevien kaip į Dievą, bet ir kaip į žmogų turintį kūną, kraują, savo džiaugsmus ir vargus, ašaras ir juoką. Koks Jis buvo Palestinoje, toks yra ir pasiliks per amžius mūsų altorių tabernakuluose. Jis buvo ir bus mūsų sielų Jėzus.

Kai pateksime į laimingą amžinybę ir ten šlovinsime Jėzaus gailėstingumą, mes galėsime sakyti tai, ko negali įstarti angelai: „Didi yra Tavo garbė, Kristau... įsikūnijęs Tėvo Žodi... Tu esi mūsų Dievas!“ Angelai amžinose savo ekstazėse nepaprastame dvasios pakilime irgi pakartos: „Tu esi mūsų Dievas“, bet tik mes vieni galėsime pridurti: „Tu esi ir Mūsų Brolis!“ G.

O kaip trokštu...

O kaip trokštu aš nuskristi
Į tos laimės pilną šalį,
Pas geriausią savo Tėvą,
Kurs pasotinti tegali
Širdį laimei tai sutvertą,
Nuolat alkančią vis jos.
Čia šioj žemėj ji varguolė,
Kol gyvens vis alks, vaitos.
Kaip gi miela, kad dienele
Jau praslinkusi pasako,
Kad mažiau jau bepaliko
Žengti skirtojo man tako,

Kad arčiau prie tojo uosto,
Kur karionių nebebus,
Kur net ašaras nušluosto
Pats Aukščiausias už vargus.
Kaip netrokšti, neilgėtis
Tos šalelės taip brangios,
Kur paskirta bus ilsėtis
Ne trumpai, bet visados?!
Kur išvydus Sutvėrėją
Siela laimėje paskęs,
Besidžiaugs tik Jį mylėjus
Šventę amžiną užšvęs!

L. B.

*) Vienas gražus senovės padavimas pasakoja, jog Išganytojas Širdį pervėręs kareivis vardu Longinas, kuris vėliau nuoširdžiai apvėrkęs savo darbą, tapo geru ir šventu krikščionimi.

Tobulinimos reikalas.

Iš mano užrašų.

Sausio 3 dieną.

„Būkite tai tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas“ (Mat. 5, 48). „Jei kas neatgims iš nauja, tas negalės matyti Dievo karalystės“ (Jon. 3, 3). „Ar jūs nežinote, kad neteisingieji nepaveldės dangaus karalystės? Neklyskite! nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei svetimoteriai, nei begėdžiai, nei vaikų darkytojai, nei vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei piktžodžiautojai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės“ (1 Kor. 6, 9–10). „Sakau gi, broliai, štai ką: kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo karalystės, nei kas genda, nepaveldės to, kas negenda!“ (1 Kor. 15, 50).

O, kaip klysta tie žmonės, kurie užmiršta šiuos Šv. Rašto žodžius ir tariai lengvai pasiekti Danguos karalystę! Dievas yra neapsakomai šventas, tobulas, pati šventenybė. Norint nueiti pas Dievą, reikia pirma nusivalyti nuo visų nešvarumų. Dabar suprantu, kad turiu tuoju imtis tobulinimos darbo, jeigu noriu atsiekti savo galutinąjį tikslą. „Būkite šventi, nes ir aš esu šventas“, (1 Petr. 1, 16), teskambės kasdien mano ausyse.

Gyvenimas — kelionė pas Dangiškąjį Karalių. Eidamas žmogelis į karališkus rūmus, nusivalo, susišukuoja, nusiprausia. Kaip nesulyginamai daugiau privalu valytis, einant pas begalinės gražybės Karalių, pas patį Viešpatį Dievą. Juk yra aiškiai pasakyta: nieko sutepta neįeina Danguos Karalystėn.

„Tai yra amžinas gyvenimas, kad pažintų Tave, vieną tikrąjį Dievą“ (Jon. 17, 3). „Tu privalai mylėti Dievą, tavo Viešpatį, visa širdimi, visomis tavo sielos pajėgomis“ (Mat. 2, 37). „Jei kas mane myli, laikys mano žodžius, ir mano Tėvas jį mylės, ir ateisime pas jį, ir padarysime pas jį gyvenimą“ (Jon. 14, 23). Taigi be savęs išstebulavimo nepasieksiu begalinių tobulo Dievo. Stengsiuos!...

Betgi žmogus yra leistas gyventi visuomenėje; jis turi reikalų ir su kitais žmonėmis. Norint tinkamai su kitais sugyvent, reikia būti pačiam pilnutiniu žmogumi. Be to, kilnus asmuo stengias taisyti ir kitų ydas. Nėra nieko gražesnio, kaip gydyti vargstantį ligonį. Kas nebrangina pasišventusios gailestingosios seselės?! Išivaizdink gailestingąjį Samaritietį... Pagalvok...

Kaip giedrusis dangus gražesnis už rudą rudens žemės paviršių, taip skaisči siela brangesnė už mirtiną kūną. Aišku, jog ir sielos gydytojai brangesni visuomenės ir Dievo akyse. Ir nūtariau nepamiršti artimų, net tariau pasidaryti žmonijos statytoju, ne griovėju. Taip ir išpuola šiais sumedžiagėjusiais laikais. Dvasios lėpšių pilni visi pakraščiai, tik galiūnų ne per daugiausia. Turiu likti viena tvirta to didžiulio visuomenės namo plytelė.

Jau buvau benudžiungas savo planais, tik perskaitau šv. Ignaco žodžius: „Kas pirma pats savęs nepataisys, imasi kitus taisyti, tas tik laiką ir triušą gaišina“ (S. Ign. apud Bartol. 4).

Štai naujas paraginimas tobulintis! Pirmą privalau pats pasitaisyti, tik tuomet galėsiu ir į kitus paveikti. Taip, šandien nebeužtenka gražių pamokymui; reikia dar gražesnių pavyzdžių. Liga ligos neišgydytų, šventa tiesa. Argi ir man netinka šv. Pauliaus žodžiai: „Visame parodyk save, kaip pavyzdį gerų darbų moksle, nesugedime, rimtume“.

Taigi mano uždavinys tobulintis: kad ir Dangaus Karalystės vertas tapčiau, kad ir savo pavyzdžiu prisidėčiau prie kėlimo medžiagėjančios žmonijos į aukštesnį gyvenimą. Jeigu nepasitaisysim, visi pražūsime. Gana snūduriuot dvasios gyvenime. Mano gyvenimo jau pusamžis, o mano dvasios kilnumo... deja, dar nė nepradėtas darbas!

Byras.

Padangių žvaigždės.

Dangus — ar giedras, kaip akis,
Ar apsiniaukęs kaip naktelė, —
Vis tiek man daug ką pasakys,
Žavės jausmus, kurie sušalę

Jaunoj krūtinėj glūdi sau.
— Dievuli, man paskirk tą šalį,
Nekartą jau atsidasau,
Kai audros blaškė man laivelį,

Kada maniau ir man paklius.
Dausų dangus — žvaigždutė mano,
Šviesesnė už spindulėlius,
Kuris mane paguost sumano.

Jisai nušviečia man rytus,
Kurių gyvenimas nemato,
Parodo man vaizdus kitus,
Kur glūdi už gyvatės rato.

Štai žemę apglėbia naktis,
Aukštybėj daug žvaigždelių žiba,
Ir tik jos akys pamatys, —
Svajonės siekia rojaus ribą.

Malonių savo dvelkimu
Žvaigždelės tos žavėja sielą,
Krūtinėj lengva ir ramu,
Tarytum skinant laimės gėlę.

Kodel toli nuo žemės jūs —
Žvaigždelių tųjų neužklausė:
Jos turi tolimus kelius,
Kur sveikas vargiai nukeliausi.

O vis tik ramina jos mus,
Žavėja jautrią mūsų sielą,
Džiugina virpančius jausmus
Ir ant širdies taip gera, miela.

J. Jakutis.

Jaunikaičio sielos gyvenimas.

Jaunikaičio amžius yra kelias arba perėjimas iš vaiko į vyrą. Vyrą mes čia suprantam krikščioni, kuriame yra nusistovėjusi nepajudinamai tvirta, gerai apgalvota katalikiškoji pažiūra į gyvenimą ir pasaulį, kuriame yra išsidirbusi energinga valia sugebanti nugalėti kliūtis siekiant gero. Jis turi geidulių arba aistrų, kurios gal yra ir labai didelės; bet stipri vyro valia juos valdo ir pasinaudoja jais kaip savo įrankiais. Jausdamas savo silpnumą ir pavojus, kurie jį apsupa, jis ieško sau sustiprinimo, kurį randa maldoj ir dažname šv. Sakramentų priėmime. Jausdamas savo pareigą, jis džiaugsmingai atlieka savo žemiškojo pašaukimo darbus; tačiau jo širdis vis daugiau ilgisi geresnės tėvynės ir tobulesnės laimės, negu čia žemėje. Toks tat yra krikščioniškas vyras. Jaunikaitis turi stengtis tokiu išaugti.

Vaiko ir jaunikaičio metai veda į anąjį vyro amžių, bet kiekvienas savu būdu. Vaikas auga kūno ir dvasios atžvilgiu, bet daugiausia jis yra auginamas, t. y. jis savo augimą priima iš kitur. Jis priima vaizdus, kurie pasitaiko jo dvasios ir kūno akims tėvų namuose, mokykloj ir bažnyčioj. Jo valia ir norėjimas daro pirmuosius žingsnius ir bandymus, bet daugiau jis yra vedamas negu kad jis būtų savarankiškas; be didelio galvojimo jis siekia to, kas jį masina ir kas jam patinka; jis pigiai prisiriša prie tų, kurie jam rodo palankumo. Jis norėtų būti didelis, bet vis mėgsta vaiko žaislus.

Visai kas kita yra su augančiu jaunikaičiu. Jo kūno organai ima plėtotis, jo pajėgos ir galios tarytum nori išeiti iš savo ribų. Jis jaučia savo augimą, kurs taip įvairiais būdais jame pasireiškia. Ir jis pats nori augti, plėtotis: jis tiesiog nori prisidėti prie savo augimo, sandarbiauti, plėtoti save, jis nori veikti ir pergyventi.

a) Jaunikaičio protas pasidaro kritingas, būtent toks, kad jis pradeda ieškoti, svarstyti, lyginti, spręsti, jungti ir statyti, arba ardyti ir griauti. Klausimas „delko?“ nuolat glūdi jo sieloj ir veržiasi iš jo lūpų.

b) Jo valia pradeda rinktis. Jis pakrypsta dešinėn ar kairėn. Jis myli ir neapkenčia. Jis nori būti laisvas ir nemėgsta pasiduoti kitų vadovavimui. Jis nepasiduoda prievartai ir nešvelniam spaudimui: tada jis širsta ir priešinasi.

c) Ko tik jis imasi, jis viską daro su jėga ir gyvumu, ar jis imtųsi žaislų, sporto, muzikos, ar kurio nors darbo. Visuose jo gyvenimo apsirėikimuose pasirodo didelis energijos apstumas, džiaugimosi gyvenimu ir veržimos gyventi; jis veikia su tam tikru pajėgų aikvojiu.

d) O tuo tarpu jis gyvena audringame kovų pasauly. Jo viduj verda ir kunkuliuoja: diena iš dienos jis svyra ir keičiasi; smarkios dvasinės audros blaško jo sielą. Rungiasi jame protas su vaizduote; kaujasi valia su geiduliais, kūnas dvasia. Kas bus ponas namuose? Praeitis ir dabartis, vaikystė ir jaunikaičio metai

nebesutinka, viens kitam priešinasi. Kas yra tiesa? Kas yra gera? Kur aš turiu palinkti? — Jo gimdytojų vaizdas jame aptemsta. Būdamas vaiku jis juos laikė kilniausiais, geriausiais žmonėmis. Jis tada nė manyte nemanė, kad jie gali nusidėti, ar suklysti. Bet dabar, palengvėl jie nuslinksta į eiles žmonių, kurie klysta ir turi ydų. — Mokykloj jis buvo pažinęs Bažnyčią iš kilniosios jos pusės: ji jam buvo viena, šventa, katalikiška, apaštališka, nuostabus Dievo išminties kūrinys: o štai, dabar jis mato, kad gyvenime ne vienas daiktas kitoks yra: jis išžiūri į kunigus, ir ten jis kartais pastebi prieštaravimą tarp dievotumo ir gyvenimo; jis pamato, kad ir Dievo Bažnyčioje paplitusi lengvapėdystė ir nuodėmė. Ir pigiai pradeda jame temti anas gražusis Bažnyčios vaizdas, kurį jis seniau turėjo.

Tiesa, kurios jis seniau buvo mokomas, buvo jam nepajudinama ir nesugriauinama. Dabar jis mato, girdi ir skaito tūkstančius prieštaravimų, kurie keliami be jokios bausmės. Todel jis klausia abejojamas: kas pagaliau yra tiesa? Lig šiol jis pasitikėjo kiekvienu žmogumi ir kiekvienam tikėjo: visai kitaip dabar jam dedasi tikrajame gyvenime. Gyvenimas visai kitaip dabar jam kalba, negu tėvų namai ir mokykla. Kame glūdi gera? kame glūdi piktą? Jam atrodo, kad dešinioji pusė su kairiaja pasikeitė. Taip pasidaro svyruojas ir suiręs visas jo pažinimas. Kaip kaitaliojasi ir svyruoja jo valia ir norai! Puikybė ir neapykanta, meilė ir liūdesys, ilgėjimas, paguoda ir kūno įgeidžiai, — kaip jie atrodo natūralūs, kokie jie galingi, — jie meilinas ir prašosi, kelia maištą, grumoją ir puola ant to, kas pas jį buvo gera, sena, gerbtina. Šiaučia kovos, kurių jis nesitikėjo. Jis tose audrose ir gyvena.

e) O dar jis nenori pasiduoti jokiam vadovavimui, nors to vadovavimo jis yra baisiai reikalingas. Jo protas nori pažinti, spręsti, ieškoti; bet jis dar nėra gana prityręs ir išlavintas. Jo valia nori mylėti, rinktis, imtis to, kas gera; bet ta jo valia dar tebėra silpna ir drumsčiama žemesnių geidulių. Kas yra tikrai gera kovoja su tuo, kas tik tariamai atrodo gera, — ir kas užvaldys jo sielą? Deja, dažnai ima viršų tai, kas tėra tariamai gera, nes tai arčiau ir smarkiau jį veikia. Jis dar nepajėgia suvokti dalyko vidaus, branduolio, esmės. Dažnai jis nebeišmano, kas daryti, dažnai jis klaidžioja, dažnai apsigauja. Visur jam reikalingas auklėtojas, patarėjas, vadas, paguoda, padaršinimas.

f) Jaunikaitis pradeda žvalgytis aplinkui ir žiūrėti į kitus; jis linksta ieškoti, ką jis galėtų mylėti ir kam jis gali būti geras. Jame pradeda atsibusti vyras, bet vis dar vaikiškame pavidale. Jis ilgisi prietelystės, žvalgosi į mergaites. Jame atsibunda visuomeninis jausmas: jis noromis veikia būry ar kaip vadas, ar kaip to būrio dalis, sulig savo būdu ir sugebėjimu. Aiškiau pasirodo jame atsakomybės supratimas ir atjautimas.

Toks maž daug bendrais bruožais yra jaunikaičio vaizdas. Toks jaunikaičio vaizdas buvo visuomet. Mūsų laikais, tos jaunikaičio pusės dar smarkiau pasiroškia.

Ką mes turime jaunuoliams suteikti?

a) Mes turime suteikti jaunimui tvirtą pažvalgą į gyvenimą ir pasaulį, kuri patenkintų jo protą. Jaunikaičio siela, kuri yra blaškoma abejonių ir svyravimų, tos tvirtos pažvalgos tiesiog alksta. Ir neužtenka jam pasakyti: „Taip yra, taip tu turi tikėti. Taip Dievas įsakė! Kitaip tu eisi į pragarą!“ To jam neužtenka. Jis klausia: delko tai taip yra? — O dar, kai jis laikosi tikėjimo, jis nori galėti duoti atsakymą tiems, kurie jo tikėjimą, ir elgesį pašiepia. Todel tikėjimo dalykuose reikia jam duoti gerų pagrindų, kurie jam suprantami, kurie nėra sausi išvadžiojimai, bet gyvenimas, ir kuriuose glūdi gilesnė tiesa.

b) Jaunikaičio valiai mes turime įduoti stiprių praktiškų motyvų arba paskatinių bei akstinių. Neužtenka jo protas įtikinti, kad tas yra gera, o anas bloga. Jis turi turėti savo valiai paskatinių siekti gero, priešintis gėduliams, nugalėti tingumą ir žmonių baimę. Ir neužtenka, kai jam vieną antrą kartą pasiseks nugalėti: dažnais nugalėjimais turi pasidaryti įprotis gerame, kryptis prie to, kas yra kilnu, skaistu, dora. — O kaip tai pasiekti? Kada mes dalyką turime su vaiku, dažniausia užtenka vaikui autoritetas, uždraudimas, baismės ar sugėdinimo baimė. Bet pas augantį jaunikaitį autoritetas ne tiek beturi reikšmės; gi baimę ir bausmę jis niekina, o uždraustais dalykas tiesiog jį masina delto, kad uždraustas. Todel su juo tenka kitaip elgtis. Uždraudimus mes turime perdirbti į įsakymus. O toliau mes turime remtis jo širdy esančiais kilnesniais jausmais ir siekimais: jei tokių jausmų trūksta, mes turime juos sužadinti ir padaryti veikiančiais. Reikia jam nurodyti, kiek kilnumo, grožio ir naudingumo glūdi kiekvienoj pareigoj, kad ir sunki ji būtų. — nurodyti kilnius masinančius tikslus, kurie akina jo drąsą ir jėgą. Nes juk jaunuolis svajoja apie tai, kas yra kilnu, didu, sunku.

Atsitiko, kad vienas aštuoniolikos metų jaunuolis su dideliu užsidegimu darbavosi bolševikų tikslams ir patraukė su savim daug kitų jaunuolių. Laike Misijų, kuriose jis dalyvavo, atsidarė jam akys. Ne tik pats sugrįžo, bet ir didelę savo senesniųjų draugų dalį sugrąžino; o pats tapo uoliausias ir geriausias Marijos Sodalijos narys. Nevienas kilnus jaunikaitis suklysta tik delto, kad klaidingas idealas pasirodė jam tikru. Mums turi rūpėti įduoti jaunimui sveiką ne tik paprastą idealą: „Daryk gera ir nebijok nieko!“, bet aukštesnį: siekti savo luomo tobulybės, daryti gera ne tiek iš baimės, kiek iš meilės Dievo.

Visų labiau jaunikaitis turi bijotis įžeisti Dievą, bijotis nuodėmės ir su visu savo valios griežtumu ir stiprumu jos vengti. Šventojo Rašto žodžiai: „Kaip gi aš galiu daryti tą piktumą ir nusidėti mano Dievui?“ — „Geriau man be to pikto darbo patekti į jūsų rankas, negu nusidėti Dievo akivaizdoje“ — turi jam būti vadovaujamoji mintis. Pasiiekti tą tvirtumą nuodėmių vengime paprastai yra jaunimui nelengvas uždavinys. Bet jis pasiekti gali;

jei nepasiekia, jis griaua savo laimę. Todel su visu rūpestingumu reikia darbuotis, kad jo siela paliktų laisva nuo nuodėmės ir prasikaltimų, ypač nuo išniekinimo savo kūno neskaistybė.

Tačiau čia neužtenka pasakyti: tau nevalia to daryti! Reikia jam nurodyti grožį, didumą, kilnumą, laimę ir džiaugsmą, kuris glūdi dorybės laikyme ir nuodėmių vengime. Tuo būdu nuodėmės masinimui atimama daug jėgos, ir jaunuolis, įgavęs švento entuziazmo arba užsidegimo geram, darydamas pastangas, savo nugalėjimais taip sustiprės, kad įpratimas gerame paims viršų. O entuziazmui sukelti galima nurodyti daugybę jaunuolių, kurie kovojo ir nugalėjo. „Galėjo tie ir tos, — delko aš negalėčiau!“

c) Reikia jaunuolį įpratinti melstis, dažnai imti šventus Sakramentus ir gyventi drauge su Bažnyčia. Nėra jokio kito laikotarpio žmogaus gyvenime, kada jis taip mažai tebūtų linkęs prie maldos ir manytų, kad tikėjimas mažiau jam tėra reikalingas, kaip jaunuolis savo brendimo metu. Jam rodosi, kad tame yra didumo ir didvyriškumo, kai jis bus mažiau dievotas. Todel rytą ir vakarą arba tik trumpai ir su paskuba besimeldžia arba ir visai maldą palieka. Šventadieniais jis vos įsijaučia bažnyčioje „babinčių“ Mišioms jau prasidėjus, nesimels, gal niekus darys, — manydamas esąs gudrus ir „tikras vyras“. O baimė tokio pat amžiaus draugų stumia jį šalin nuo dievotumo. Kiekvienas žino, kaip dažnai tai atsitinka su mūsų jaunuoliais ypač mūsų kaimo parapijose.

Bet gal taip pat joks žmogaus amžius nėra taip reikalingas maldos ir tikėjimo paramos, kaip jaunuolio amžius. Kur jis dings tose jauno gyvenimo audrose, kai jis nesems sau stiprumo iš Dievo šaltinių!

Tačiau pabarimai nedaug teduos naudos. Reikia mokyti ir įtikinti, kad Dievo garbinimas ir tikras rūpestis savo sielos amžiuoju išganymu nesumažina tikrojo vyriškumo, bet tiesiog yra vienintelis ir tikrai protingas dalykas, kurs jaunuoliui tikrai daro garbės. Nurodyti jam didžių žmonių pavyzdžius, kurie savo jaunystėje laikėsi didelio dievotumo. Jaunuolis turi suprasti, kad dievotumas tada tik pažemina žmogų, kai jis yra vykdomas dėl veidmainystės. O toliau, parodyti jam, kokius santykius turi su jo paties gyvenimu maldą, šv. Mišių auka, šventi Sakramentai. „Tu nori būti geras; tau reikia kovoti, kovai reikia pajėgų, reikia pagalbos iš aukšto!“ Pavyzdžiais iš kasdieninio gyvenimo nurodyti jam atsitikimus, kaip jam reikalinga malda ir Sakramentai, jei jis nenori pulti į purvą ir nuodėmės. Galima padaryti, kad išpažintis jam tiesiog tampa mėgiama, pilna paguodos, suraminimo, teikianti pajėgų kovoms.

Toliau, reikia stengtis suartinti jaunuolio gyvenimą su Atpirkėju, kurs buvo jaunikaičiu, darbininku Nazarete, kurs yra mūsų Prietelis. Pavyzdys, — ir įpratinti pašventinti savo darbą Atpirkėjo meile.

Pamaldumas Marijai turi labiau pririšti jauną širdį prie Kristaus ir Jo Bažnyčios, įkvėpti pagarbos motinai, suteikti vilties stiprumo, paguodos kovose už dorybę.

Jei nesugedęs jaunuolis turės tikrą, paremtą geru dėstymu Bažnyčios supratimą, tada jis savaime pradės branginti Bažnyčią, ir noromis dalyvaus visame jos gyvenime. Bet reikia, kad jis gerai suprastų Bažnyčios įsteigimą, jos tikslą, — kad dažnai girdėtų apie jos kovas, kentėjimus ir pergales, apie jos dieviškumo žymes, apie jos liturgiją, apie misijas stabmeldžių tarpe, apie jos įtaką tautoms. O kiek buvo jaunų didvyrių, kurie dėl Bažnyčios kentėjo ir buvo jai ištikimi iki mirčiai!

Kiekvienas, kurs tik myli Kristų, kurs myli nemirštančias sielas, brangina amžinąjį žmogaus likimą, kurs myli mūsų tautą ir jos ateitį, turi imtis, kiek galėdamas, prisidėti remti mūsų jaunimą apleistą po kaimus, remti mūsų „Pavasari“, ir tikrais keliais vesti jį į geresnę dorybių ir Dievo meilės karalystę.

Kun. B. Andruška S. J.

Atsivertusiųjų stabmeldžių auka.

(Iš vieno misijonoriaus laiško).

Tai buvo tik pereinamasis 1925 metais. Apyvakarėj atkeliavau su savo katekistu į vieną kaimą, kur kai kurie katalikai nuo keleto metų buvo persikėlę, neturėdami savo krašte dirbamos žemės. Iškirte tikias girias ir padarę ryžių laukus jie nieko daugiau nenorėjo, kaip tik to, kad juos aplankytų koks nors misijonorius ir tikėdamiesi kada nors jo sulaukti pasistatė koplyčią.

Bet kur rasti kunigas?

Jų palapinės buvo apsuptos tankiomis giriomis, pilnomis plėšriųjų žvėrių, labiausiai tigrų, kurie ir vidudienį atbėgdavo į kaimą pagrobti kokią ožką, arba veršiuką, nesitikėjo, kad kas nors drįstų ten atsidurti. Bet kada jie sužinojo, kad aš artinausi prie jų palapinių, visi išbėgo mane pasitikti, pasveikinti ir pareikšti džiaugsmo dėl taip netikėto mano atsilankymo.

Nulodėjo mane į vyriausiojo palapinę.

Šeiminkas pasiskubino nukabinti vieną gražų švenč. Jėzaus Širdies paveikslą, kuris buvo rūpestingai išdrožtas iš medžio ir dabar kybojo sienoje ties durimis ir rodydamas jį man su pasigėrėjimu sakė:

— Štai, Tėve, Šv. Jėzaus Širdies paveikslas... Mes jį padarėme, nusižiūrėdami į tą paveikslėlį, kurį mes kadaise esame gavę iš mūsų misijonieriaus. Ir jau bus keletas metų kai mes nuolat prašėme Šv. Širdies malonės atsiųsti mums Tėvą: pagaliau mūs išklausė.

Išreiškęs savo džiaugsmą būti jų tarpe ir paskatinęs juos nuolatos melstis į Jėzaus Širdį, aš įsižiūrėjau į tą dailųjį paveikslą ir mačiau sau: „Gera būtų tokį paveikslą nusiųsti didžiajai Misijų Parodai, kuri buvo tuo laiku ruošiamą Romoje paties šv.

Tėvo rūmuose-Vatikane. Bet, kaip palikti tas sielas be tokios brangenybės?

Todel šypsodamasis užklaui, ar jie nenorėtų man padovanoti to paveikslą. Visi susirūpino, nuliūdo ir nieko man neatsakė. Bet kada aš pasakiau, kuriam tikslui aš to prašiau būtent, kad jį nusiųsti Romon ir kad vieton to atvešti didelį paveikslą arba statulą švenč. Jėzaus Širdies, vyresnysis greitai ir karštai atsakė:

— Taip, taip, duosim jį noriai šventajam Tėvui, kurs gyvena Romoje, nes jis yra Jėzaus Kristaus Vietininkas. Tas atsakymas manė labai sujudino.

— Gal būt, — pridūrė mano katekistas — net, patsai šv. Tėvas atsiųs mums tą statulą, ar paveikslą.

Džiaugsmas spindėjo jų paprastuose veiduose ir visi pakartojo džiaugsmingai: — O! kaip mes būtumėm laimingi, jeigu Popiežius padarytų mums tą dovaną.

Tuomet aš išsitraukiau iš brevijoriaus šventojo Tėvo paveikslą ir, visiems su pagarba į jį bežiūrint, trumpai papasakojau vieną atsitikimą iš dabartinio šv. Tėvo Pijaus XI-ojo gyvenimo.

— Kaip geras šv. Tėvas... Jis siunčia mums misijonarius... Taip, taip, mes jam mielu noru padovanosime mūsų rankų darbo dovaną...

Vyresnysis su matomu džiaugsmu padavė man tą paveikslą ir tarė:

— Duok jį šv. Tėvui ir pasakyk, kad ir mes jam linkime daug gero!

A. Sabas.

Pastaba: Ši švenč. Širdies statula dabar yra Vatikano Misijų skyriuje, kuria lankytojai stebisi, kaipo gražiu išrodymu paprasto ir gilaus tų atsivertusiųjų krikščionių maldingumo.

Švenčiausios Širdies paveikslui.

Vakar juokiausi. Liūdnei žiūrėjai,
Su skausmu rankos drabužį plėšė,
Rodei man Širdį — išmėtinėjai.
Šiandien nutraukto akordo aidas.
Duriančiu plienu širdį man spaudė.
Veidas iš skausmo smarkaus paraudęs,
Klastingo džiaugsmo numetė kaukę
Ir aš verkiau čia prieš Tave stovint...
Tu gi su meile, švelniai žiūrėjai;
Sužeistą Širdį vėliai man rodei,
Vėliai man Joje vietą žadėjai.

Sesuo Genovaitė.

Dviejų katalikų misijonorių karžygiškumas.

Užsienio laikraščiai nesenai pranešė apie paskendimą prancūzų laivo „Cigale“, kuris už 150 kilometrų nuo Mauricijaus krantų nuskendo su 23 žmonėmis. Kuomet jau į laivą pradėjo sunktis vanduo, čia prasidėjo baisios scenos. Ant laivo kilo laukinis sąjudis.

Tėvas Dufay gavo vietą vienoje iš valčių, tačiau jis ją užleido kitam, gi pats pasiliko ant skęstančio laivo, kad galėtų mirties aukoms suteikti paskutinį suraminimą. Brolis Ignacas kartu su vienu jūrininku gavo vietą ant vieno silpno ir menko luotelio, kuris juos vos ne vos atlaikė. Kuomet jiedu truputį pasistūmė į ramią jūrą nuo skęstančio laivo, tėvas Dufay laimino juos nuo skęstančio laivo lubų. Tuomet jis atsisuko prie tų laive pasilikusiujų nelaimingųjų, ir brolis Ignacas dar galėjo girdėti, kaip jis tuos nelaiminguosius guodė, ir krikštijo, ant laivo buvusius kiniečius.

Pasilikusios laive moterys taipgi rodė didelės drąsos. Jos suklampusios viena šalia kitos ant laivo lubų kalbėjo ramiai ražančių, iki paskutinės valanda prisiartinę. Ir prieš patį laivo nuskendimą brolis Ignacas su savo draugu dar aiškiai galėjo girdėti, kaip tėvas Dufay juodviem ištarė paskutinį išrisimą...

Brolis Ignacas ir jo draugas dabar ištisą naktį kankinosi, įsikibę į mažą ir silpną luotelį ir kuomet išaušo rytas, buvo galima matyti tai šen, tai ten aliejaus dėžių ir apdegusių rastgalių. Mat laivo nelaimė įvyko dėl užsidegimo ir plyšimo aliejaus kroviniių. Aplink luotelį plaukiojo didelis skaičius ryklių. Nelaimingieji teturėjo tikrai vieną dėžutę su žuvelėmis, bet nei lašo gėlojo upių vandens.

Po pietų brolis Ignacas ėmė klajoti ir jau norėjo šokti nuo luotelio krašto į banguojančią jūrą, bet drąsusis jūrininkas dar išlaikė jį rankose.

Ant rytojaus vėl grįžo jam senoji sąmonė. Ištisą dieną jiedu gulėjo tvirtai įsitvėrę į silpną luotelį ir jautė mirtiną troškulį. O ryklių vis kas kartą daugiau plaukiojo apie luotelį ir kantriai laukė savo aukų. Nelaimingieji vis dar tikėjosi kaip nors išsigelbėti. Jie dar labiau sutvirtino savo silpną luotelį, prikaldami prie jo keletą didesnių nuodėglių ir iškentėjo dar vieną be galo baisią naktį.

Auštant jiedu pamatė du laivus ir stropiai į juos tėjo. Jie laukė minutę po minutės, pagaliau iš minučių pasidarė valandos. O tie laivai pradėjo vis silpniau ir silpniau matytis. Neužilgo tie laivai ir visai išnyko už akiračio. Tikrai jau ilgos buvo tos dienos valandos. Bet dar ilgesnė ir jau nebeapkendama buvo sekanti naktis!..

Kitą dieną jiedu vėl išvydo netoliese priartinantį prie jų laivą „Secunder“. Laivo sukeltos bangos pradėjo smarkiai supti luotelį. Nežiūrint į tai, brolis Ignacas, kaip aukštesnis atsistojo luotelyje ir norėjo save parodyti... Tačiau laivo viršuje pasiliko visai ramu. Mat, laivas jau buvo per daug arti ir jų nematė. Nelaimingieji prarado paskutinę viltį. Tik staiga pasigirdo vienas trumpas sirenos kauksmas! Po jo ilgas signalas. Jiedu tapo išgelbėti!

Kam tie turtai kunigams?!

Laiškas.

Aukštai Gerbiamas Tamsta!

Nuolankiai prašyčiau per laikraštį „Žvaigždė“ man štai ką paaiškinti. Kristus gimė, augo, kentėjo ir mirė neturte. Įžengdamas į dangų Jis paliko savo mokslą skleisti ir aiškinti Bažnyčiai. Bet dauguma mūsų kunigų nesilaiko Kristaus neturto, o kartais net gyvena apsikrovę turtais, veda pelningus ūkius ir tt. Kitus moko šelpti pavargėlius, o patys dažnai nedaro nė vieno gailestingo darbo be atlyginimo. Ar tokie dalykai leistini? Jums prielankus

Feliksas.

Atsakymas.

Malonus Tamsta!

Labai gera, kad Tamsta sutinki, jog išganytojas pavedė Kat. Bažnyčiai skleisti ir aiškinti Jo mokslą. Taip, mes visuomet privalome tai branginti ir to laikytis, ko mus moko šv. Apaštalo Bažnyčia, o čia mes galėsime visados atrasti geriausią atsakymą į visas mūsų sunkenybes ir abejones. Tad ir įsiklausykime, ką sako mums Kat. Bažnyčia apie šią sunkenybę ir kaip ji aiškina mūsų išganytojo Jėzaus Kristaus mokslą ir Jo gyvenimo pavyzdį.

Jėzus traukė prie savo Širdies ne tik vargšus, ligonis ir nekaltus vaikučius, bet ir nusidėjėlius, visus, kurie vargsta ir apsunkinti yra. O kiek dvasinio skurdo ir prisirišimo prie žemės yra turtingųjų tarpe? Todel Kristus nevengė ir pas juos lankytis. Taip Jis užmezga net labai artimus ryšius su Lozorjaus namais Betanijoje. Užkviestas Jis eina ir į turtingųjų parizejų namus, kad ir ten galėtų savo pavyzdžiu ir žodžiu skelbti Dievo Karalystę.

Bet ir ne iš visų savo klausytojų Jėzus lygiai reikalauja išsižadėti turto. Tikslai „jei nori būti tobulas, tai eik parduok visa, ką turi, išdalink pavargėliams ir sek mane“, — taip patardavo Kristus patiems kilniausiems savo sekėjams.

Išganytojas to nereikalauja nė dabar iš visų žmonių. Jis gerai žino, kad visas pasaulis jokių būdu negali vienu sykiu išsižadėti turto, ir gyventi nekaltybėje bei klusnume, kaip ir Jis kad gyveno. Todel ir pašaukimus į vienuolyną Kristus teikia tik rink-

tinei saujelei jaunuolių, kurių širdyse liepsnoja daugiau kilnių pasi-
ryžimų ir noro visiškai pasišvęsti Išganytojaus tarnybai.

Herojiško vienuolių pasiaukojimo Kristus griežtai nereika-
lauja nė iš kunigų turtų atžvilgiu. O šv. Paulius pirmame savo
laiške korintiečiams (9 sk. 4—19 eil.) gana plačiai aiškina, jog
„kurie darbuojasi šventykloje, valgo kas yra iš šventyklos; ir
kurie tarnauja altoriui, gauna dalį iš altoriaus“. Priderantis kuni-
gų užlaikymas yra net neišvengiamas. Juk kaip negarbinga, jeigu
tokioj Rusijoje ar Prancūzijoje, atėmus kunigams visokias pašalpas,
jie buvo priversti kartais imtis kunigui netinkančių darbų, pav.,
gatvių šlavimo Rusijos miestuose!

Be abejo, Kat. Bažnyčios priešai ir Lietuvoje norėtų atimti
iš mūsų dvasiškosios paskutines pašalpas, kad tokiu būdu jiems
pavyktų lengviau pažeminti kunigiją ir susilpninti pačią Kat.
Bažnyčią Lietuvoje, kaip tai yra daroma Rusijoje, Prancūzijoje,
Meksikoje. Tas Kat. Bažnyčios priešų noras jau buvo sykį net
mūsų Seime iškeltas. Tik mes turime žinoti prie ko tai veda.

Tai gi ir šiek tiek turtų pasauliniams kunigams reikia turėti.
Tačiau, jeigu tų turtų kas įgyja daugiau, tai Kat. Bažnyčia raginti
ragina tuos turtus sunaudoti gailestingumo tik-
slams, pavyzdžiui, šelpimui gerų kat. mokyklų ir gabių mokslei-
vių, katalikiškoms knygoms ir laikraščiams ir tt. ir tt. Na, ir reikia
pasakyti, jog ačiū Dievui ir pas mus tokių kunigų netrūksta. Štai,
pavyzdžiui, man teko patirti, jog vienas kunigas Lietuvoje dar
neseniai yra paaukojęs vienai kat. įstaigai net 2000 litų, už kuriuos
jis nori, kad būtų gerai išauklėtas vienas neturtingas moksleivis.
Tokių pavyzdžių yra šimtai. Visus tuos pavyzdžius, be abejo,
tik vienį dangaus angelai galės surašyti. Todel, jei tik Dievas
duos ir mudviem danguje susitikti, tai ir mudu galėsiva surasti
tuose angelų užrašuose daug oi daug gražių dalykų ir apie
mūsų šalies kunigiją. Tik daugiau pasitikėjimo!

Tamstos Kristuje

Tėvas Jonas.

P. S. Šį klausimą Tamstai padės labiau nušviesti ir
kun. B. Andruškos S. J. straipsnis „Jaunikaičio sielos gy-
venimas“, kuris telpa šiame „Žvaigždės“ sąsiuvinyje.

Klausimai ir atsakymai.

1 klaus. Ar reikia atlyginti netyčiomis be blogos valios
padaryta žmogui nuoskauda?

Susirūpinęs.

Ats. Jei kas įvyksta be mūsų blogos valios, — tai nėra
nuodėmė. Tai gi ir netyčia padarius kam nuoskauda, sąžinė
gali pasilikti rami. Tikrai krikščioniškoji artimo meilė vis dėlto
verčia mus atsilyginti žmogui už padarytą nuostolį. To reikalauja
iš mūsų ir kiekvienos valstybės įstatymai.

2 klaus. Kaip atlyginti už mažesnes nuoskaudas tiems asmenims, kuriuos sunku pasiekti, o ypač, jei tai buvo ir visai nepažįstami žmonės?

Ss.

Ats. Neteisingai pasisavintieji daiktai turėtų būt gražinami nuskriaustiesiems. Bet jeigu tų asmenų negalima pasiekti, arba būtų labai nepatogu mažas nuoskaudas gražinti, — tai visų geriausia už smulkesnius tos rūšies nupuolimus atsilyginti tokiu būdu, kad paaukojama atatinama pinigų suma krikšč. gailestingumo, labdarybės, mokyklų, neturtingiems mokslieviams, misijų, ar Bažnyčios tikslams. Visais tais klausimais geriausia kreiptis į nuodėmklausį, jis vienas gali tuos dalykus išrišti.

3 klaus. Ar nusideda žmogus, pasisavinęs kokį nors valdžios daiktą, pav., tarnautojas naudodamasis saviems reikalamis valdžios popieriu, plunksnomis ir t. t.

Susirūpinęs.

Ats. Taip, jis nusideda.

4 klaus. Ar nusikalsta žmogus neteisėtai įeidamas į sodą, teatrą, kame reikalaujama atlyginimo už įėjimą, arba važiuodamas be bilieto traukiniu, tramvajumi ir t. t.

Ats. Tai yra neleistina, nes visa tai veda žmogų prie įvairių melagysčių, norint išsisukti. Už tai pridera atsilyginti kokiu nors geru darbu.

5 klaus. Ar man nebuvo nuodėmės, kad aš surengiau keletą vakarėlių be jokio papiktinimo. Bet paskui jaunimas išėjęs kitur šoko per naktį, girtuokliavo?

Tretininkė.

Ats. Tikros nuodėmės čia dar nėra. Bet jeigu numanoma, kad jaunimas išsiskirstęs kitur taip nedorai linksminsis, tai geriau tam visai neduoti jokios priežasties.

6 klaus. Gegužinės po miškus per naktį be tėvų priežiūros jaunimui galima, by tik už pinigus ir su bilietais. O šiaip jau šokiai, nors ir prie tėvų akių esą nuodėmė. Kodel taip sako ir daro?

Motina.

Ats. Gegužinės, vakarai ir visi kitoki pasilinksminimai per ištisas naktis ir be jokios priežiūros kat. Bažnyčios yra griežtai smerkiami. Ir todėl jokia tikrai rimta katalikų draugija tokių pasilinksminimų nepalaikys, nors ir kažin kiek pelno tai duotų. Štai kodel paskutiniu laiku ir Lietuvos kat. jaunimo tarpe vis labiau įsigali tikrai palaikytinas paprotys ruošti vakarėlius bei pasilinksminimus, ypač vasaros metu, tuoj po pamaldų, kad dar su šviesa būtų galima visa užbaigti. Kitose katalikų šalyse, kaip Olandijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje ir kitur katalikų jaunimas gegužinių visai nepripažįsta!

7 klaus. Kodel mūsų Direktoriai neskaito nei „Žvaigždės“ nei „Varpelio“?

Tretininkė.

Ats. Jei tai iš tikrųjų kada nors tai atsitiktų, tai gal būtų geriausia tik dėl to, kad patys mūsų tretininkai per mažai supranta, kaip daug jie gali apaštalauti, platindami savo pažįstamų tarpe gerus katalikiškus laikraščius ir knygas. O tegu tik jie išrenka iš savo tarpo bent kelis asmenis, kurie atsidėję rūpintųsi, kad į

kiekvieną šeimyną jų apylinkėje pareitų bent vienas tikrai geras katalikiškas laikraštis, — o tada, tikrai nė tie kunigai nenorės atsilikti. Tik pamėginkite!

8 klaus. Ar gera yra įsirašyti į daugelį „brostvų“?
Ats. Rašymasis į brolijas yra geras dalykas. Bet vaikymasis paskui daugybę „brostvų“ gali pakenkti mūsų dvasiniam gyvenimui; nes žmogus, įsirašęs į daugelį „brostvų“ negali įsigyventi į kiekvienos brolijos dvasią, atlieka tas pareigas tik paviršutiniai, pamiršta gailestingumo darbus, k. a. lankymą ligonių, puošimą altorių, laikymą susivaidijusių, prašalinimą įvairių papiktinimų; nesirūpina daugiau įgyti pasiaukojimo dvasios, kantrybės nukentiant įvairių nemalonumų ir t. t. O kaip tik šitie dalykai įeina į kiekvienos geros brolijos dvasią. Jei to mes nesilaikome, ar bent nesistengiame laikytis, tada iškrypstame iš tikro tų brolių kelio ir net prieiname prie to, kad net tikrai rimti ir sąžiningi katalikai, matydami tokius pavyzdžius, pradeda visai nevertinti ir net tyčiotis iš taip gražių Kat. Bažnyčios papročių.

Kristus eina miesto gatvėmis!

Šiais metais, laike Dievo Kūno šventės, Vokietijos sostinės — Berlyno gyventojai išvydo nepaprastą reginį. Mat, tą dieną kuone iš visų katalikų bažnyčių išsiliejo į Berlyno gatves įspūdingos eucharistinės eisenos su švenč. Sakramentu.

Tai, pavyzdžiui, viena didžiulė tikinčiųjų minia išlydėjo Eucharistinį Karalių iš Berlyno bazilikos ir ėjo su Juo per pačias įžymiausias Berlyno gatves (kaip „Unter den Linden“), pro Berlyno universitetą, didžiulius Yoko ir Bliucherio paminklus ir t. t. Po baldachimu vyskupas nešė Išganytoją švenč. Eucharistijoje. Priešais ėjo puikiai išsirikiavę katalikai universiteto studentai, nešdamiesi net 15 savo organizacijų vėliavų. Po jų sekė daugybė įvairių kitų kat. draugijų, baltai pasipuošusių vaikučių ir visa eilė kunigų su kamžomis ir stulomis. Gi prie paties baldachimo ėjo visi trys kat. ministrai, būtent ilgametis, Vokietijos kancleris — Marx, Hasslinde ir Stinglis. Visą kelią buvo apstojęs policijos sargyba. Mat, miesto Valdyba bijosi, kad per tai neįvyktų koki nors sumišimai. Tačiau ir pati policija buvo priversta stebėtis nepaprastu tų įskilmių rimtumu ir ta pagarba, kurią visur rodė minios žiūrovų.

Gal dar daugiau bus nustebinusi eisena iš Tėvų Jėzuitų bažnyčios didžiąjame Berlyno priemiestyje, Šarlottenburge, kame iki šiol dar nė sykiu katalikai negalėjo viešai pasirodyti su panašiomis išskilmėmis. Užtai kiek vargo reikėjo, kol buvo išgautas leidimas tokiai procesijai čia padaryti. Tėvas R., kuris daugiausia pasidarbavo, iškovodamas Berlyno katalikams iš valdžios leidimą įsteigti kat. giminaziją Berlyne, — dabar turėjo vesti sunkias

derybas ir su Mies'o Valdyba dėl tokio leidimo. Vyriausiasis miesto burmistras apie tai nenorėjo išsiskirti, net girdėti.

— „Na, kasgi tai matė daryti tokias eisenas, kalbėjo įsiai. Juk tai griežtai priešinasi miesto tvarkai.“ — „Bet apie miesto tvarką galite man net neaiškinti! Mano tėvas irgi buvo vyriausiuoju burmistru didmiestyje ir aš žinau, ko toji tvarka reikalauja! Ir aš ponui galiu pasakyti, jog jūs turėtumėte atsiklaupę Dievui dėkoti, kad Berlyne gyvena 200 tūkstančių katalikų, kurie jums padeda tą miesto tvarką išlaikyti. Be katalikų jau senai būtų buvę po jūsų tvarkos!“

— Tačiau aš turiu pasakyti, teisinasi burmistras, kad mes negalime leisti viešai pasireikšti atskirų pasaulėžvalgų manifestacijoms...

— O aš jums kaip tik galiu priminti, jog prieš keletą dienų Berlyno gatvėmis ėjo trukšmingos komunistų demonstracijos, paskui vėl įvyko neramios įvairių socialistų bei masonų eisenos... Argi visa tai ne labiau priešinasi viešajai tvarkai?!

Pagaliau valdžia nusileido ir net sutiko Dievo Kūno šventėje sulaukyti elektros tramvajus, automobilių ir vežimų judėjimą tose gatvėse, kuriomis turėjo eiti toji Eucharistinė eiseną. Koks tada buvo katalikų džiaugsmas ir pasiryžimas tas iškilmes kuo gražiausiai sutikti?!

Ir štai Dievo Kūno šventėje iš visų kat. bažnyčių Šarlottenburg'e išėjo gausingos procesijos su švenč. Sakramentu. Galingasis orkestras pritarė garsioms švenč. Sakramento giesmėms... Paskui kryžių ir vėliavas čia ėjo pirmiausiai kat. moksleivių būriai su savo vėliavomis, „šv. Kanizijaus“ jaunimo nariai su puikia švenč. Panelės vėliava, kat. mergaičių organizacijos; paskui ėjo ištisos eilės vaikučių su degančiomis žvakėmis rankose, kurie tik šiemet buvo priėję prie švenčiausiojo; toliau sekė mergaitės barstydomos gėlės, kunigai ir t. t. Grynai katalikiškose apylinkėse būtų buvusios visos gatvės ir namai nukloti gėlėmis, eilėmis vainikų ir plevėsuojančių vėliavų. Čia visa to nedaug tesimatė. Tačiau tos tūkstantinės giedančiųjų katalikų minios nustebino kitatikius. Darbininkai, pamiršę savo darbus, ir žmonės kasdieniuose drabužiuose sustoję žiūrėjo ir reikėdavo savo tylios pagarbos. Iš Rusijos pabėgę rusų staciatikiai, kurių Berlyne randasi kelios dešimtys tūkstančių, tuo reginiu dar giliau buvo sujaudinti ir kalbėjo: Pasakykite jūs tiems katalikų jaunuoliams, jog mes, Rusijos moterys, susijaudinimo asaras liejome Berlyno gatvėse, kada mes pamatėme katalikų darbininkus ir jaunuolius bei jaunuoles einant gatvėmis, pamaldžiai sudėjęs rankas!...

Visi Berlyno katalikai, kaip senai, taip maži, džiaugė džiaugėsi, kad jie galėjo tokiu būdu padidinti išganytojaus garbę, taip iškilmingai jį lydėdami Berlyno gatvėmis. Ateinančią Dievo Kūno šventę 1927 metais jie tikisi dar iškilmingiau apvaikščioti. O bailesnieji katalikai įgijo daugiau drąsos bei noro ir viešame gyvenime labiau pasirodyti su savo katalikiškais įsitikinimais. *J. Pa-tys.*

Ką kalba protestantai apie Eucharistinį Kongresą Čikagoje.

I Eucharistinį šių metų Kongresą Čikagoje atsilankė ir daug protestantų. Sugrįžę į saviškių tarpą daugelis iš jų išreiškė savo nepaprasto nusistebėjimo ir pagarbos dėl tokių švenč. Sakramento iškilmių. Taip dar nesenai pasirodė Kanados laikraštyje „Toronto Star“ vieno pasižymėjusio protestantų dvasiško, J. M. Vilkinsono stambiomis raidėmis užrašytas straipsnis: „Venite, adoremus! Ateikite, pagarbinkime!“ Ir štai ką jis ten tarp kitko rašo:

„Aš dėkoju Dievui ir džiaugiuosi, kad aš ten galėjau nuvažiuoti, nes aš pilnai tikiu, kad tai buvo Dievo ir mūsų Mokytojo bei Vado Jėzaus Kristaus surėdymas. Dievas man leido dar pamatyti šį reginį pirma, negu man bus leista pamatyti patį Karalių Jojo iškilmingume, įėjus į Jo dangiškąją karalystę. Šitas vaizdas sustiprino mano tikėjimą ir džiugino mano širdį, kada aš pamačiau nepaprastą mūsų Viešpaties galybę. Šitas nuostabus Krikščionių susibūrimas dar kartą aiškiai pastatė prieš mano akis šių žodžių tiesą: Kristus gyvuoja! Kristus viešpatauja! Kristus pergali! Per savo 73 metus amžiaus aš esu pergyvenęs jau daugelį nuostabių dalykų. Tačiau dar niekas nėra mane taip sužadinęs, taip atnaujinęs ir sujodinęs, kaip tas reginys, kada aš pamačiau tuos 300 tūkstančių žmonių laike šv. Mišių klaupiančių prieš Kryžių ir garbinančių Šventąjį Vardą. „Gali būti kad mano skaitytojai ir netiki į Eucharistijos tiesas,“ rašė toliau tas protestantas, „kurias išpažino tie 300.000 vyrų ir dabar 300 milijonų žmonių tebeišpažįsta. Tačiau reiktų būti visai šaltam ir bejausmiui, jeigu iš džiaugsmo nesusukti, ma ant tokias žmonių minias, klaupiančias ne prieš kokį dievaitį, ne prieš auksą, bet prieš Jėzaus Vardą, nuo kurio viso pasaulio išganymas priklauso.“

„Aš negaliu čionai atskirai liesti tas visas religines apeigas. Aš turiu tačiau paminėti tą vyrų susirinkimą, kurie yra vadinami „Švento Vardo Draugija“, paskutiniame vakare. Šitai draugijai priklauso 3.000.000 vyrų vienos Jungtinės Valstybės. Tai buvo tikrai, neaprašomas reginys, kada visi šitie 300000 vyrų. (O laikraščiai pranešė, jog dėliai, vietos stokos dar 100.000 vyrų turėjo pasilikti už vartų) sutartiniai atnaujino Viešpačiui savo ištikimybės priesaiką. Koks milžiniškas tai buvo choras! Baltai apšvičiosios mergaitės išdalino 250.000 vaško žvakių. Staiga milžiniškoje Stadijono aikštėje buvo užgesintos, nesuskaitomos elektros lemputės. Vien tik apie altorių susirinkę kardinolai, vyskupai, ir kunigai, blizgėjo spindinčioje šviesoje, o visa tų vyrų minia paskendo tamsumoje. Tada suaidėjo sidabriniai trimitų garsai. Ties altorijumi sužvangėjo varpeliai. Vienu akimirkniu tie tūkstančiai žvakių buvo uždegta. Visi suklaupė ant žemės prieš Eucharistinį Karalių. Ir jeigu jūs mane paklaustumėt, argi ir aš

taip pat atsiklaupiau, tai atsakyčiau: Iš tiesų ir aš tai padariau, nes ir jūs patys mano vietoje būtumėte tą patį padarę. Tai buvo džiuginančioji mūsų Karaliaus viešpatavimo valanda ir mano vargšė širdis virpėjo iš džiaugsmo, kada aš žiūrėjau iš savo vietos į tą palaimintą reginį. Kur tik akis pažvelgs, visur matėsi, kaip kiekviena net mažiausioji vietelė čia buvo vienų vyrų užimta. Visi jie buvo su spindančiomis žvakėmis rankose. Jų akys atkreiptos altoriaus linkon. Ant altoriaus laiptų klūpojo dvylika Kardinolų, su tūkstančiais kunigų, vyskupų ir arkivyskupų, prelatų, ir dvasiškijos. Staiga apmirė galingi vargonų ir trimitų aidai. Auksu ir sidabru žerintios vėliavos nusilenkė iki žemės. Ir tarp visuotinės tylos Kardinolas Mundelein'as pakėlė monstranciją palaiminimui...

„Koks čia žavinantis vaizdas tos išpranašutos Nukryžiuotojo pergalės, kada kiekvienas kelias priklaups prieš Jį ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Jėzus yra garbės Karalius! Vienas mano draugas, dalyvavęs pasauliniame kare man šnabzdėjo į ausį; „Ar gi galėtum būt danguje dar gražiau, kaip čia?“ Aš tik galėjau jam atsakyti „Nė viena akis to neregėjo“. Ir dabar aš galiu visiems mano pažįstamiems ir draugams Toronte, lygiai kaip ir kiekvienam šv. Vardo Draugijos nariui prabilti kaip senelis, kuris jau nuo kalno žiūri į savo pažadėtąją, amžiną tėvynę: „Ateikite! Pagarbinime mūsų Karalių ir Išganytoją!“

Tokie buvo to protestantų pamokslininko įspūdžiai. Čia pastebėtina, kad jau pirmą savaitę tuoj po Eucharistinio Kongreso, tik vien je Čikagos šv. Petro parapijoje ne mažiau šimtas kit.tikių pareiškė noro susivienyti su Katalikų Bažnyčia.

Aukštas Kalnas.

Mano Dvasios Vadovui.

Aš klaidžiojau naktį jaunystės keliu,
leškodamas laimės tikros
O siela manoji liūdėjo, dejavo
Ir veržės ir troško vis jos.
Išvydę ją naktį audringam kelyj
Paklausėt, kur eina jinai.
Nurodėt jai taką į kelią šviešesnį,
Kurs veda į laimę... Už tai
Šiandien ji savojoj maldoj kasdieninėj
Už jus vis Aukščiausj maldauja,
Kad duotų Jums galios pajudinti sielą
Kuri dar tamsybėj keliauja.
Kad duotų Jums džiaugsmo iš to paragauti,
Kad Viešpats gausiai užmokėtų...
Kad sielų brangiųjų per Jus kuodaugiausia
Į dangų nuskristi galėtų.

L. B.

Iš katalikų pasaulio.

Kruvini persekiojimai Meksikoje.

Užsienio telegramos ir laikraščiai kasdien praneša vis baisesnių žinių apie kruvinus Katalikų Bažnyčios persekiojimus Meksikoje. Ten darbar kreipiamos ir visų katalikų akys.

„Žvaigždės“ Redakcijon neseniai užsuko aukštas Ukrainos dvasiškis, kuris pats buvo ištremtas iš Meksikos. Ir jis galėjo patvirtinti tas skaudžias žinias apie liūdną Meksikos katalikų būklę. Kunigai ir vienuoliai, kurie griežtai nesutinka imti žmonas, šimtais yra tremiami iš Meksikos ribų. Bažnyčios uždaromos, jų brangenybės plėšiamos ir vartojamos niekšingiems valdovų užmanymams patenkinti. Likusios bažnyčios tapo kruvinų muštynių vieta. Policija ir ginkluoti kareiviai, norėdami išvaikyti iš bažnyčių katalikų minias, net su arkliais joja į klūpančių moterų ir vaikų tarpą ir su ginklais arba su ugniagesių švirkšlėmis leidžia vandens sroves į katalikus ir tokiu būdu vaiko juos iš maldos namų.

Sv. Tėvas, nenorėdamas, kad nekaltas katalikų kraujas lietuši bažnyčiose, — griežtai įsakė visiems Meksikos kunigams tol nė vienoje Meksikos bažnyčioje nelaikyti jokių pamaldų, kol Meksikos valdžia nenusileis nuo savo nedorų reikalavimų. Todėl ir persekiojamieji Meksikos kunigai pradėjo laikyti pamaldas ir teikti sakramentus privatiuose katalikų namuose. Bet įtūžusi valdžia griežtai įsakė ir tas mienes koplytėles išnaikinti.

Kruvinieji persekiojimai tebesitęsia. Katalikai yra žudomi. Taip antai šių metų rugpiučio 1 dieną ginkluotieji kareiviai pačiame Meksikos mieste sušaudė 50 katalikų, rugpiučio 11 dieną vėl buvo sušaudyti 80 žmonių, o Guadalajaros mieste sušaudyta 50 katalikų. Gautomis žiniomis, tokios katalikų žudynės tęsiasi ir kitose Meksikos dalyse.

Net iki šiol atšalę katalikai dabar jau pamatė prie ko juos privedė tie žmonės, kurie taip gražiai mokėjo jiems pakalbėti apie įvairias „laisves“, o tačiau patekę į valdžią taip niekšingai įžeidžia švenčiausius jausmus. Todėl ir visi Meksikos katalikai pasiryžę ramiu būdu kiek tik begalėdami ginti savo teises.

Ką sako pasaulis apie Meksikos kankinius?

Nors bedieviškoji Meksikos valdžia glėbiais siunčia savo raštus įvairių šalių konsulatams, norėdama bent kiek pateisinti savo niekšingus persekiojimus, — tačiau vis dėlto tie nekaltų žmonių, kat. kunigų ir vyskupų žudymai, grūdimai į kalėjimus, net dviejų Sv. Tėvo pasiuntinių — arkivyskupų ištėmimas ir panašūs nuotykių jau per daug aiškiai skelbia apie Meksikos valdovų žiaurumą. Tokių darbų negalima nei išteisinti nei pagražinti!

Todėl ir visame pasaulyje tie persekiojimai iššaukė didelio pasipiktinimo ir nusistebėjimo, kad tokie „pažangūs“ laisvės skel-

bėjai greitai laiku pavirsta į taip nuožmius prispaudėjus. Visa audra protestų bei pasmerkimų pasipylė per kat. laikraščius ir susirinkimus. Ypač smarkiai sujudo garsieji „Kolumbo riteriai“ Jungtinėse Amerikos Valstybėse. Daugelis skundų pasiekė ne tik Amerikos prezidentą, bet net ir Tautų Sąjungą. Ir nors toji Sąjunga daug greičiau pasiryžusi ginti visus kitus reikalus, tik jau ne katalikų Bažnyčią, tačiau ir ji turėjo atkreipti savo akis į Meksikos katalikų vargus.

O viso pasaulio katalikai, Šv. Tėvo paraginti, savo maldomis ir darbais visur reiškia širdingiausios užuojautos ir pagarbos kenčiantiems Meksikos katalikams.

Bostono Kardinolas prieš Meksiką!

Tarp daugelio kitų nuskriaustųjų Meksikos katalikų gynėjų ypač galingai yra pakėlęs savo balsą Bostono Kardinolas O'Connell. Nesenai jis, laikydamas Bostone vieną paskaitą apie Meksikos baisenybes, štai ką yra pasakęs:

„Mums, kurie jau daugiau kaip pusę šimtmečio esame išgyvenę, šis atsitikimas nėra naujas. Mes jį esame pastebėję beveik kiekvienoje Europos šalyje. Šiandien Italijoje, rytoj Prancūzijoje; vieną dieną Ispanijoje, kitą Anglijoje.

„Ir Meksikoje bedieviai, įlipę į valdžios kedę, žvėriškąją jėga yra pradėję savo darbą, pirma kaip paprastai prieš Bažnyčią. Ir tai prieš tą Bažnyčią, kuri palaiko amžinus teisingumo dėsnius, kuri palaiko teisę garbinti Dievą, kuri palaiko asmeninę nuosavybę prieš visus plėšimus ir neteisingumus!.. Mat pirma josios bokštai turi būti dulkėmis paversti, negu bus galima nuversti tuos dėsnius, kurie yra visuomet buvę krikščioniškosios civilizacijos pagrindais.

„Oi ne, tai ne koks naujas pasireiškimas. Tai ta pati senoji per amžius pasaka. Ji prasidėjo su Neronu. Ji pasireiškė dar ir dar kartą savo baisiame žvėriškume, visumet su plėšimo ir šmeižto pagalba iki Rusijoje, o dabar Meksikoje ji stovi atidengta savo pragariško tikslo nuogybėje. Pirma išnaikink altorių, teisingumo pamatą, ir tada, laukinių žmonių žvėriškumu gali saulingai kankinti bejėgius žmones.

„Šios yra jėgos, kurios stovi viena prieš kitą. Ar gali kuris nors krikščionis, ar gali bent vienas teisingas žmogus bešališkai į tą kovą žiūrėti? Ar yra žmogus su kibirkštimi garbės savo sieloje, kuris nejaučia joje pakilimo, kada pastebi narsumą, kuris be baimės stoja prieš neteisingumą, melus, plėšimus ir net šautuvą, ir su pirmųjų kankinių drąsa pasipriešina tiems be teisės žudytojams, kurie tik valandėlei valdžią turi savo rankose, ir ramiai jiems leidžia žiauriai kankinti savo kūnus ir plėšti nuosavybes, bet jųjų sielos jie niekuomet negalės nugalėti!..

„Iš istorijos mes žinome, jog šitoki atsitikimai paliečia žmones ir tautas, vien tik, kad išmėginus jųjų pasitikėjimą Viešpatyje. Mes žinome, jog žmonės ir tautos kurį laiką kenčia, bet tie patys

ų kentėjimai parodo, kad jie buvo iki šiol neištikimi. Dievui. Tačiau, kada tie žmonės vėl supranta savo paklydimus, tąsyk naujos jėgos sukyta juose ir jie vėl atbunda iš karsto, kuriame jiems grėsė beveik mirtis. Jų širdyse suspindi, tarytum kokio didžiojo prisikėlimo šviesa. Ir vėl tai šaliai naujas pavasaris išaušta, nes žiauriai atšalimo žiema jau praėjusi.

„Taip bus ir su Meksika. Visi šie išmėginimai negalės būti veltui. Trumpam laikui praslinkus dabartinis liūdesys virs nauju tikėjimo pastiprinimu. Šie išmėginimai parodys Meksikos katalikams jų silpnumą ir išves juos į gyvos ir ištikimos dvasios kelią. Šios dienos, kurios dabar yra tokios tamsios, tuojau praeis ir kartu su jomis išnyks net patys vardai tų nežmoniškų valdytojų, kurie praeinančiojo nugalėjimo suvedžioti, pamatys kaip tuščias yra valdžios neteisingo jausmo patraukimas, kada ji yra suvartota ne tam, kad teisybę palaikius, bet kad savo neapykantą parodžius tam, kas yra amžina ir nejudinama, — būtent kelti ranką prieš mūsų krikščioniškąjį tikėjimą.

„Taip, jie ir jų vardai išnyks, o vardai tų, kurie šiandien kenčia ir liūsta — jų vardai amžinai pasiliks garbingi, aukštai žmonių iškelti.“

Meksikos vyskupų prašymas.

Nesenai visi Meksikos vyskapai vėl kreipėsi į šv. Tėvą, maldaudami, kad Jo šventenybė savo palaiminimu sustiprintų kenčiančius Meksikos katalikus. Tasai raštas tai buvo pareiškimas nuoširdaus pasitikėjimo ir ištikimybės šv. Tėvui. Popiežius Pijus XI tuč tuojau pasiuntė savo apaštališkąjį palaiminimą ir ragino viso pasaulio katalikus savo maldomis lengvinti sunkią Meksikos katalikų padėtį.

Šv. Kazimiero Draugijos pasiaukojimas švenč. Jėzaus Širdžiai

Šių metų pirmąjį rugsėjo mėn. penktadienį (3 dieną) įvyko iškilmingas šv. Kazimiero Draugijos „Šviesos“ spaustuvės darbininkų-kių pasiaukojimas švenč. Jėzaus Širdžiai. Tokiu būdu šv. Kazimiero Draugijos spaustuvė bus pirma ir kolkas dar vienintėlė katalikiškoji įstaiga visoje Lietuvoje, kuri tą nepaprastai gražų pasiaukojimo paprotį yra pas save įvedusi.

Jau iš ryto anksti visi darbininkai susirinko Tėvų Jėzuitų bažnyčion bendrai išklausyti šv. Mišių ir prieiti prie šv. Komunijos. Prel. Dambrasukas laikė šv. Mišias. Galingos pačių darbininkų-kių giesmės lydėjo tą šv. Mišių auką. Bet dar jaukesnis ir malonesnis įspūdis darėsi pamačius, kaip kelios dešimtys tų darbininkų-kių pakilo eiti prie šv. Komunijos!.. Tikrai tai buvo nuostabus reginys..

Lygiai 3 val. po pietų vėl susirinko visi tie darbininkai-kės į kun. Prel. Dambrasuko butą, kad jau iškilmingai pasiaukoti švenč. Jėzaus Širdžiai.

Ir koks nepaprastas vaizdas. Prieš gėlėmis ir žalumynais išpuoštą švenč. Jėzaus Širdies paveikslą kūpo tas žilagalvis katalikiškų knygų bei laikraščių patriarchas, kuris savo gražiausias gyvenimo dienas yra paaukojęs mūsų kat. spaudai sustiprinti. Aplink tą Šv. Kazimiero Draugijos įsteigėją, klūpo susispietę visa 60 spaustuvės ir kontoros darbininkų-kių. Jų tarpe matėsi ir artimiausias Kun. Prel. Dambrausko bendradarbis ir nenuilstantis katalikiškos spaudos apaštalas Prof. kan. Alekna. Gaila tik, kad taip pasišventęs Šv. Kazimiero Draugijos veikėjas, Kun. Prof. Maliauskas dėliai ligos negalėjo atsilankyti į šias gražias pasiaukojimo iškilmes.

Prel. Dambrauskas susijaudinęs skaito pasiaukavimo aktą švenč. Jėzaus Širdžiai. Iškilminga valanda!.. Ką koks paslaptin-gas džiaugsmas ir pasitenkinimas suskamba visų žodžiuose, atsiliepiant į litanijos žodžius ir pasiaukavimo maldas...

Dar pagiedojus vieną gražią giesmę į švenč. Jėzaus Širdį, visi patenkinti išsisklaido, nešdamiesi į savo darbo vietas Švenč. Jėzaus Širdies paveikslus ir pasiaukavimo dokumentus.

Tokiu būdu šie tylūs arba net daugeliui nežinomi ir nepastebimi mūsų katalikiškos spaudos darbininkai mokėjo taip gražiai paminėti tas garbingas 20 metų sukaktuves, kurias šiemet šventė Šv. Kazimiero Draugija nuo savo įsikūrimo dienos.

Mes pilnai tikime, jog dabar išganytojas dar gausiau palaimins taip kilnų Šv. Kazimiero Draugijos darbą, leidžiant gerus katalikiškų knygų ir laikraščių. Dievas duos, kad ir mūsų šalies katalikai, supratę gerų raštų svarbą, pasirūpins, kad ir kiekvienoje Lietuvos šeimoje būtų bent vienas metinis šv. Kaz. Draugijos narys. To paties, be abejo, linki švenčiausioji J. Širdi! O ko Kristus nori, tą Jis ir išpildo. Tik arčiau prisiglauskim ir mes prie Jojo Širdies!

Nepaprastas apaštalavimas.

Amerikos kat. laikraščiai praneša apie savotišką apaštalavimą vieno airio kataliko Amerikoje. Tasai žmogelis senatvėje neteko akių šviesos. Tačiau ir aklų būdamas, jis niekaip negalėjo išsi-žadėti dvasinių skaitymų, o taip pat troško kiek galėdamas ir toliau apaštalauti tarp nuklydusių žmonių. Čia ir atėjo jam galvon gana keista mintis. Jisai įdėjo į vieną Amerikos laikraštį tokį trumpą pranešimą: „Ieškau vieno protestantų jaunuolio, kuris norėtų ruošti į dvasiškų luomą ir galėtų gerai skaityti“.

Žinia, kad netrukus susirado toks skaitytojas. Senelis prašė jo paskaityti iš garsiojo veikalo „Mūsų tėvų tikėjimas“ (The Faith of our Fathers). Tai yra vienas pačių geriausių katalikų raštų apie katalikų tikėjimą, parašytas vieno garsaus atsivertėlio, kardinolo Manning. Tų skaitymų dėka, neužilgo vienas po kito tie senelio sekretoriai tapo katalikais. Vienas jų, perėjęs katalikų tikėjimą, jau įstojo į katalikų kun. Seminariją ir ruošiasi būti kat. kunigu.

Leidžia Tėvai Jėzuitai. Redaktorius— T. B. Andruska S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos kiekvienai spalį mėn. dienai.

1. Jėzaus Širdies penktadienis. M. A. nariams visuotini atlydai. Drusus išpažinimas kat. tikėjimo viešajame gyvenime.

2. Angelų Sargų šventė. Kad mes igytume daugiau pasitikėjimo mūsų angelų sargų globa.

3. Šv. Ražančiaus šventė. Kad Lietuvos jaunimas pamiltų šv. ražančiaus maldą. Gyvojo Ražančiaus būreliai.

4. Šv. Pranciškus Asyzielis. Neturto dyasia ir serafiškoji meilė prie Švenč. Sakramento. Šv. Pranciškaus jubiliejus Lietuvoje.

5. Šv. Placidus vien. Pergalė sunkiose pagundose esančiųjų.

6. Šv. Brunonas Išp. Kad mūsų laikraščiai drąsiau gmtų kat. tikėjimo reikalus.

7. Šv. Justina. Dvasinis aprūpinimas mūsų šalies ligonių. Ligonių lankytojų rateliai.

8. Šv. Brigita Išp. Kad mūsų kat. jaunimo dalis labiau kovotų prieš blogas madas, netikusius šokius bei pasilinksminimus.

9. Šv. Dionyzas Kent. Už mūsų šalies besimokantįjį jaunimą, kuriam gresia tikėjimo ir doros pavojai.

10. XX s. po Sekm. Šv. Pranciškus Borgia iš Jėzaus Draugijos. Sėkmingas mūsų šalies vienuolių apaštalavimas.

11. Šv. Firmino Išp. Už naujai atsiverčiančius stąbmeldžius ir kat. misijonarius.

12. Šv. Maksimilijonas Kent. Už kat. rašytojus ir gerų kat. laikraščių leidėjus.

13. Šv. Eduardas kar. Vie nybė ir pasišventimas kat. veikėjų visuose Lietuvos kampeliuose.

14. Šv. Kalikstas pop. Eucharistininkų būreliai Lietuvoje. Meilė prie Apaštalų Sosto.

15. Šv. Teresė Išp. Grynai bažnytinis nusistatymas mūsų švie suomenėje.

16. Šv. Viktoras. Laimingas nugalėjimas niekingų bedievybės pastangų mūsų krašte.

17. XXI sekm. po Sekm. Šv. Marija Margarita Alakok — Mėn. globeja. M. A. nariams visuot. atlydai. Kad ir Lietuvoje išplistų pamaldumas i Švenč. Jėzaus Širdi.

18. Šv. Lukas evang. Kad mūsų žmonės, o ypač jaunimas, labiau pamiltų Šv. Rašto skaitymą.

19. Šv. Petras iš Alkantara Išp. Kad mes visi labiau susirūpintume savo ir kitų sielų išganymu.

20. Šv. Jonas Kantietis Išp. Ištvėrmė ir drąsus pasišventimas visų tų, kurie pasirinko dvasinį luomą.

21. Šv. Uršulė ir jos draugės kankinės. Karzygiškas pasiaukojimas Lietuvos moterų ir mergaičių tarpe.

22. Šv. Kordula Kent. Dažnas prie Šv. Sakramentu ėjimas.

23. Šv. Jonas Kapistrano Išp. Kad Lietuvoje atsirastų daugiau gailestingumo draugijai.

24. XXII sekm. po Sekm. Drąsus išpažinimas kat. tikėjimo vyrų tarpe.

25. Šv. Krizantas Kent. Atsivertimas užkietėjusių sielų.

26. Šv. Evaristas Kent. Už kat. mokyklas Lietuvoje.

27. Šv. Florencijus Kent. Prašyti Jėgu dėl visiško atsidavimo išganytojaus tarnybai.

28. Šv. Simonas ir Judas Tadejus Apaštalai. Apaštališkas pasišventimas mūsų kunigijos eilėse.

29. Šv. Narcissas Išp. Gerų kat. mokytojų padidėjimas.

30. Šv. Alfonsas Rodrigesas iš Jėzaus Draugijos. Pamaldumas i Švenč. Panelę.

31. XXIII sekm. po Sekm. Už visus mūsų M. A. narių reikalus.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.**

Redakcijos atsakymai.

Gerb. Gustui ir Br. Paukščiui. Labai dėkojame už Jūsų prisiųstuosius rašinėlius: „Jėzus—Meilės Kankinys“, „Jėzus nori būti su mumis“. Ypač Jūsų surinktieji vaizdeliai iš misijų gyvenimo pavadinti „Krikšto! Krikšto!“, yra mums labai malonūs. Neužmirškite mūsų ir toliau!

Gerb. Marijampolės Eucharistinėms. Dėliai Šv. Aloyzo Gonzagos sukaktuvių Lietuvos Eucharistinėms Centras mano galėsiąs jau greitai laiku išsiųstinėti į atskirus Lietuvos Eucharistinėms būrelius tam tikrus aplinkraščius, su nurodymais, kas ir kaip reikia tuo reikalu daryti.

Gerb. Kivilytei. Jeigu vietiniai kunigai nesutinka įvesti iškilmingų „M. A.“ eucharistinių pamaldų pirmąjį mėnesio penktadienį,—tai sunku bus juos prie to ir priversti. Tokiuose atvejuose jau būtų nepaprastas „M. A.“ narių nuopelnas, jeigu jie patys susitarę kiekvieną pirmą mėnesio penktadienį, ar pirmą sekmadienį rūpintųsi visi prieiti prie šv. Sakramentų. Jūsų auką per kun. Gijį gavome. Nuoširdus ačiū! Šv. Mišios jau atlaikytos nurodytąja intencija. Jūsų kilnius pageidavimus rūpinsimės kiek begalėdami įvykinti.

Gerb. S-tei ir Tr. K. Jūsų korespondencijų tuo tarpu negalėdami greičiau sunaudoti, pasiuntėme „Varpeliui“, širdingai dėkojame už Jūsų prielankumą.

Gerb. Ringailaitei, Ged. Glovackiui, Stulpinui, Jakui, Dulskiui, Vl. Š—rui Čičauskui, Jagminui, Ustjancauskui ir kitiems, prisiuntusiems pašto ženklų dėl kat. misijų stambeldžių kraštuose vietoj visų kat. misijonorių, kurie tose šalyse apaštalauja, tariame nuoširdų ačiū. Prašome ir ateityje pašto ženklus ir pinigines aukas dėl kat. misijų siųsti „Žvaigždės“ Redakcijon.

Visiems Švenč. Jėzaus Širdies Sąjungos (Maldos Apaštalavimo) platintojams primename, jog nesant vietoje šios Sąjungos skyriaus į „Maldos Apaštalavimą“ galima lengvai įsirašyti ir per „Žvaigždės“ Redakciją. Bereikia vien prisiųsti visas sąrašas tų asmenų, kurie norėtų tapti tos Sąjungos nariais ir pridėti po pašto ženkelį už 25 centus nuo kiekvieno nario, kad jam būtų galima prisiųsti prašomoji nario kortelė. Jei kurioje vietoje tik koks vienas asmuo norėtų tapti nariu, tai reiktų pridėti dar kitas pašto ženkelis dėl persiuntimo nario kortelės. Atskirų prašymų dėl kiekvieno naujo nario nereiktų siųsti, nes tasys jau bereikalingų išlaidų susidarytų maloniems siuntėjams.

Visi, kas tik nori tapti tikrai geru
katalikiškos spaudos apaštalu, — tėskaite ir kitų
tarpe teplatina

„Žvaigždę“!

„Žvaigždės“ Administracija prašo,

kad gerbiamieji „Žvaigždės“ Skaitytojai, pastebėję kokį nors didesnį netikslumą „Žvaigždės“ siuntinėjime, tuč tuojau atvirute apie tai praneštų „Žv.“ Administracijai, arba tiesiog tepakalba apie tai su pačia Administracija telefonu Nr. 963 arba 1661.

Už kiekvieną tokį pranešimą mes būsimė tikrai dėkingi.

„Žvaigždės“ Administracija.

Redakcijai atsiųstos knygos.

José Echverría. **Der Kampf gegen die katholische Kirche in Mexiko in den letzten 13 Jahren.** Volksverein Verlag M. Gladbach 1926 metais psl. Tai yra 21 sąsiuvinys iš tos kat. draugijos leidinių vad. „Apologetische Tagesfragen“. Čia paduoti paskutinių dienų įvykiai Meksikos istorijos šviesoje. Knygos paaukotos atminimui didžiojo Meksikos kankinio vysk. Juozapo Manríquez Y Sarate, žuvusio šiais metais rugpiučio mėnesyje Verakruc'o kalėjime, apie kurį pereitame „Žvaigždės“ numeryje buvo rašyta.

M. Dietz. **Der heilige Alfons Rodriguez S. J.** Freiburg i. Br. Herder. 116 psl. Čia randame platų aprašymą apie to tylaus ir didžio Jėzaus Draugijos šventojo gyvenimą, kuris taip paprastas savo pareigas atlikdamas atsiekė tokio aukšto tobulybės laipsnio ir tai dar neseniausiais laikais (1531—1617 m.)

William J. Lockington S. J. **Durch Körperbildung zur Geisteskraft.** Tyrolia Innsbruck 180 psl. Čia gražiai ir praktiškai nurodoma, kaip galima suderinti sistematingas kūno lavinimas ir aukštesnį dvasinės tobulybės reikalavimai. Visa nušviesta šventųjų pavyzdžiais. Labai patartina tais nurodymais pasinaudoti kun. Seminarijų auklėtiniams, moksleiviams — eucharistiniams ir sportininkams.

El Monsajero di Corazon de Jesus en Mexico. „Svenč. Jėzaus Širdies Pasiuntinys“ šiomet išleido vieną didžiulį savo laikraščio leidinį (kuris užima 186 psl.) Čikagos Eucharistiniam kongresui paminėti. Čia randame apie 80 puikių nuotraukų iš Čikagos kongreso. Mums tikrai malonu čia pažymėti toks kenčiančių Meksikos katalikų prielankumas Lietuvai, prišunčiant mums iš tos kankinių šalies tokį gražų leidinį.

A. Huonders. **Huronų vado priešais.** Šv. Kazimiero Draugijos leidinys. Tai yra įdomi dvasinio turinio istorinė apysaka.

Kardinolas Wiseman. **„Koplytėlės lėmpelė“.** Vertė O. Jakaitytė. Šv. Kazimiero Draugijos leidinys. 46 psl.

J. Jørgensen. **Šv. Pranciškus Asyžietis.** Vertė Kun. Birkinas. 266 psl. Šv. Kazimiero Draugijos leidinys. Šios knygos yra pagarsėjusios, kaip vienas pačių gražiausių veikalų apie Šv. Pranciškaus gyvenimą.

Dvasiško turinio knygos.

Tikėjimo klausimai (įvairūs). Pagal Duplessy parašė *Gerutis*. Antras pataisytas leidimas (pirmasis buvo išėjęs vardu „Garbenio nuomonės“) 4 litai.

Man šviečia saulė. Pagal Rathgeberį parašė *Kupranas*. Lengvi paskaitymai apie įvairius tikėjimo klausimus. 4 l.

Vidujinis šventųjų gyvenimas. Parašė profesorius *Rademacher*, vertė *Bikinas*. 4 l.

Gyvenimo prasmė. Parašė prof. *Savickis*, laisvai vertė *Lomanas*. Atsakymas į klausimą, kam gyvename. 4 l.

Dievo akivaizdoje. Parašė *Hockas*, vertė *Byras*. Pamokinimas, kaip gyventi Dievo akivaizdoje. 2 l.

Filiotėja arba kelias į maldingą gyvenimą. Parašė šv. *Pranciškus Salėzielis*, vertė *Bikinas*. Tobulo gyvenimo vadovėlis, angeliskai parašytas. 3 l. 50 c.

Dievo karalystė jumyse yra arba apie gerumo dorybę. 1 l. 30 c.

Visos šios knygos gaunamos šv. Kazimiero Draugijos knygynuose Kaune, Ukmergėje, Panevėžyje, Šiauliuose, Radviliškyje, Mažeikiuose, Telšiuose, Tauragėje ir kituose didesniuose knygynuose.

Pradėk šiandien taupyti!

Taupyti tas padaro žmogų turtingu. Iš kiekvienos savo algos tam tikrą dalį pradėk indėlių sąskaiton. Tos sumos nors ir mažos nuostabiai auga. Prie jų dar prisideda nuosimčiai. Ne iš to, ką uždirbame, bet iš to, ką sutaupome liksime turtingais. Tamstos sudėti pinigai indėlių sąskaiton **Lietuvos Tarptautiniame Banke** uždirbs Tamstai 12% metams.

Sąskaitą galima pradėti padedant 10 litų.

Lietuvos Taptautinis Bankas

saugi vieta pinigams.

Laisvės Alėja 31, Kaune. Skyrius Skuode.

Muzikos Prekybos Namai C. Schuetze

Kaunas, Laisvės Alėja 25.

tiesia visus

muzikos instrumentus

kaip antai:

pianinus,

fisharmonijas,

gramafonus,

gramafonų plokštes,

smuikus,

gitaras,

mandalinas,

stygas,

ir kitus.

Galima pirkti ir išsimokėjimui.

Tu atliksi tikro apaštalavimo darbą, jei pats skaitysi
ir kitus raginsi užsisakyti mėnesinį laikraštį

„ŽVAIGŽDĖ“

„Žvaigždė“, tai pats tinkamiausias mūsų žmonėms
dvasinio turinio laikraštis, pašvęstas
Svenč. Jėzaus Sirdžiai.

„Žvaigždė“ trokšta aplankyti kiekvieną Lietuvos šeimyną
ir ją gaivinti krikščioniškų dorybių spinduliais.

Jei ir tu nori būti šviesos ir meilės sklaidėju, tai
platink pats saviškių tarpe ir ragink kitus skaityti bei
platinti „Žvaigždę“.

„Žvaigždė“ galima užsisakyti ir dabar. Vėliau užsi-
sakantieji gali gauti ir visus šių metų numerius,
išskyrus „Žvaigždės“ 1-ji Nr.

Kaina metams — 8 litai, pusei metų — 4 lt.,
užsienyje — 10 lt.

Adresas: „ŽVAIGŽDĖ“,
Jėzuitų Namai, Kaune. Telef. 963

Kodėl tinkamiausias dienraštis

„RYTAS?“

Dėl to, kad įdomesnio dienraščio Lietuvoje nėra.

„Ryto“ žinios greitos ir teisingos.

Ką „Ryte“ skaitai 7 val. rytą, kituose laikraščiuose randi
tik po pietų, ar rytojaus dieną.

„Ryto“ Adresas: Kaunas, Ožėskienės g-vė 3, telef. 883 Nr.

Prenumeratos kaina:

Pristatant į namus metams 62 lit. mėnesiui 6 litai.

Siunčiant paštu metams 50 litų, mėnesiui 5 litai.

Užsieniuose metams 100 litų, mėnesiui 18 litų. (Vokietijai,
Latvijai ir Estijai taikomas Lietuvos tarifas)

„Šviesos“ spaustuvė, Kaunas, Jakšto gatvė, Nr. 2 Tel. 20-95.